

18

Αποκάλυψη 18:1 Και ύστερα απ' αυτά, είδα έναν άγγελο που κατέβαινε από τον ουρανό, ο οποίος είχε μεγάλη εξουσία· και η γη φωτίστηκε από τη δόξα του.

2 Και έκραξε δυνατά με ισχυρή φωνή, λέγοντας: «έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα» η μεγάλη, και έγινε κατοικητήριο δαιμόνων, και φυλακή για κάθε ακάθαρτο πνεύμα, και φυλακή για κάθε ακάθαρτο και μισητό όρνεο·

3 επειδή, από το κρασί του θυμού της πορνείας της ήπιαν όλα τα έθνη και μαζί της πόρνευαν οι βασιλιάδες της γης, και πλούτισαν οι έμποροι της γης από την υπερβολή της ακολασίας της.

4 Και άκουσα μια άλλη φωνή από τον ουρανό, που έλεγε: Βγείτε έξω απ' αυτή, ο λαός μου, και μη συγκοινωνήσετε στις αμαρτίες της, και μην πάρετε από τις πληγές της·

5 επειδή, οι αμαρτίες της έφτασαν μέχρι τον ουρανό, και ο Θεός θυμήθηκε τα αδικήματά της.

6 αποδώστε της, όπως απέδωσε κι αυτή σε σας, και διπλασιάστε σ' αυτήν διπλάσια, σύμφωνα με τα έργα της· με το ποτήρι με το οποίο κέρασε, κεράστε την το διπλάσιο.

7 Όσο δόξασε τον εαυτό της και έζησε τρυφηλά, τόσο βασανισμό και πένθος δώστε σ' αυτή· επειδή, λέει στην καρδιά της: Κάθομαι βασίλισσα, και δεν είμαι χήρα, και πένθος δεν θα δω.

8 Γι' αυτό, σε μια ημέρα θα 'ρθουν οι πληγές της, θάνατος και πένθος και πείνα· και θα κατακαεί με φωτιά, επειδή ο Κύριος, αυτός που την κρίνει, είναι ισχυρός.

9 Και θα την κλάψουν και θα την πενθήσουν οι βασιλιάδες της γης, που πόρνευαν και έζησαν σε ακολασία μαζί της, όταν βλέπουν τον καπνό της πυρπόλησής της,

10 καθώς στέκονται από μακριά, εξαιτίας του φόβου του βασανισμού της, λέγοντας: Αλλοίμονο, αλλοίμονο, η μεγάλη πόλη, η Βαβυλώνα, η ισχυρή πόλη, επειδή μέσα σε μια ώρα ήρθε η κρίση σου.

11 Και οι έμποροι γης κλαίνε και πενθούν γι' αυτή, επειδή κανένας δεν αγοράζει πλέον τιςπραμάτειες τους·

12πραμάτειες από χρυσάφι και ασήμι, και πολύτιμες πέτρες, και μαργαριτάρια, και μετάξι, και κόκκινο και κάθε αρωματικό ξύλο, και κάθε σκεύος από φίλντισι, και κάθε σκεύος από πολύτιμο ξύλο, και χαλκό, και σίδηρο, και μάρμαρο·

13 και κανέλα και θυμιάματα, και μύρο, και λιβάνι, και κρασί, και λάδι, και σιμιγδάλι, και σιτάρι, και κτήνη, και πρόβατα, και άλογα, και άμαξες, και ανδράποδα, και ψυχές ανθρώπων.

14 Και τα οπωρικά της επιθυμίας της ψυχής σου έφυγαν από σένα, και όλα τα παχιά και τα λαμπερά έφυγαν από σένα, και δεν θα τα βρεις πλέον.

15 Οι έμποροι γι' αυτά, αυτοί που πλούτισαν απ' αυτή, θα σταθούν από μακριά εξαιτίας του φόβου του βασανισμού της, κλαίγοντας και πενθώντας,

16 και λέγοντας: Αλλοίμονο, αλλοίμονο, η μεγάλη πόλη, η ντυμένη με λινό και πορφύρα και κόκκινο, και στολισμένη με χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες και μαργαριτάρια· επειδή, σε μια ώρα ερημώθηκε ένας τόσο μεγάλος πλούτος.

17 Και κάθε πλοίαρχος, και όλο το πλήθος που ήταν επάνω στα πλοία, και ναύτες, και όσοι εμπορεύονται διαμέσου της θάλασσας, στάθηκαν από μακριά

18 και έκραζαν, βλέποντας τον καπνό της πυρπόλησής της, λέγοντας: Ποια πόλη στάθηκε όμοια με τη μεγάλη πόλη;

19 Και έβαλαν χώμα επάνω στα κεφάλια τους, και έκραζαν κλαίγοντας και πενθώντας, λέγοντας: Αλλοίμονο, αλλοίμονο, η μεγάλη πόλη, μέσα στην οποία από την αφθονία της πλούτισαν όλοι αυτοί που είχαν πλοία μέσα στη θάλασσα, επειδή ερημώθηκε μέσα σε μια ώρα.

20 Να ευφραίνεσαι γι' αυτήν, ουρανε, και οι άγιοι απόστολοι και οι προφήτες, επειδή ο Θεός έκρινε την κρίση σας εναντίον της.

21 Και ένας ισχυρός άγγελος σήκωσε μια πέτρα σαν μεγάλη μύλοπετρα, και την έριξε στη θάλασσα, λέγοντας: έτσι με ορμή θα ριχτεί η μεγάλη πόλη Βαβυλώνα, και δεν θα βρεθεί πλέον.

22 Και φωνή από κιθαρωδούς και μουσικούς και από παίχτες αυλού και από σαλπικτές δεν θα ακουστεί πλέον μέσα σε σένα· και κάθε τεχνίτης από κάθε τέχνη δεν θα βρεθεί πλέον μέσα σε σένα· και φωνή μύλου δεν θα ακουστεί πλέον μέσα σε σένα·

23 και φως λυχνariού δεν θα φέγγει πλέον μέσα σε σένα· και φωνή νυμφίου και νύφης δεν θα ακουστεί πλέον μέσα σε σένα· επειδή, οι έμποροι σου ήσαν οι μεγιστάνες της γης, επειδή με τη γοητεία σου πλανήθηκαν όλα τα έθνη.

24 Και μέσα σ' αυτή βρέθηκε αίμα προφητών και αγίων, και όλων των σφαγμένων επάνω στη γη.

18:1-3 ΕΠΕΣΕ Η ΒΑΒΥΛΩΝΑ

“Και ύστερα απ’ αυτά, είδα έναν άγγελο που κατέβαινε από τον ουρανό, ο οποίος είχε μεγάλη εξουσία· και η γη φωτίστηκε από τη δόξα του. Και έκραξε δυνατά με ισχυρή φωνή, λέγοντας: «Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα η μεγάλη, και έγινε κατοικητήριο δαιμόνων, και φυλακή για κάθε ακάθαρτο πνεύμα, και φυλακή για κάθε ακάθαρτο και μισητό όρνεο· επειδή, από το κρασί του θυμού της πορνείας της ήπιαν όλα τα έθνη και μαζί της πόρνευσαν οι βασιλιάδες της γης, και πλούτισαν οι έμποροι της γης από την υπερβολή της ακολασίας της” Αποκάλυψη 18:1-3.

Στο κεφάλαιο 18 συνεχίζεται η επεξήγηση της πτώσης της πόρνης, της μεγάλης Βαβυλώνας. Προηγουμένως, στο κεφάλαιο 14, αναγγέλθηκαν στον κόσμο τρία ισχυρά προειδοποιητικά μηνύματα από τρεις αγγέλους. Τώρα το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου, “Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα” (Αποκάλυψη 14:8), επαναλαμβάνεται με μεγαλύτερη ένταση από έναν άγγελο **“ο οποίος είχε μεγάλη εξουσία”**. Αν και θα μπορούσε να αγνοήσει κάποιος το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου της Αποκάλυψης 14, δεν θα είναι δυνατόν να αγνοήσει αυτό το τελευταίο μήνυμα - **“Και η γη φωτίστηκε από τη δόξα του. Και έκραξε δυνατά με ισχυρή φωνή”**.

Το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου στο κεφάλαιο 14, “Έπεσε η Βαβυλώνα”, ακολούθησε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, το οποίο ξεκινά με τα εξής λόγια: “Φοβηθείτε τον Θεό, και δώστε δόξα σ’ αυτόν, επειδή ήρθε η ώρα της κρίσης του” (Αποκάλυψη 14:7). Όπως είδαμε στην ενότητα 14: *Πότε στην Ιστορία;*, η κρίση που αναφέρεται σε αυτό το εδάφιο είναι η διερευνητική κρίση που ξεκίνησε το 1844. Τότε δόθηκαν τα μηνύματα των τριών αγγέλων και προκάλεσαν τεράστιο ενδιαφέρον για τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού (βλ. ενότητα 3: *Το κίνημα των ιεραποστόλων και της Δεύτερης Έλευσης*), με το πέρασμα όμως του χρόνου η απήχηση των μηνυμάτων άρχισε να μειώνεται (βλ. 3:15-17 *Χλιαρός*).

Ωστόσο, όταν ξεκινήσουν οι πληγές των σαλπίγγων ολόκληρος ο κόσμος θα επιζητεί απεγνωσμένα βοήθεια από τον “Θεό”. Μέχρι τότε η μεγάλη Βαβυλώνα θα έχει εδραιωθεί και το μόνο που θα μένει θα είναι η εμφάνιση του θηρίου (ο αντίχριστος) για να ξεκινήσουν οι επιθέσεις κατά των αγίων (βλ. ενότητα 17:6-8). Σύμφωνα με τον Ιησού, τον Παύλο και τον Ιωάννη,¹ οι πλάνες αυτής της εποχής θα είναι ακατανίκητες και η πίεση προς τους ανθρώπους να υποταχθούν στη Βαβυλώνα θα είναι σχεδόν αφόρητη. Ωστόσο, ο Θεός δεν θα αφήσει τον κόσμο στο σκοτάδι. Θα στείλει έναν ισχυρό άγγελο (ο οποίος, όπως και οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης 14, αντιπροσωπεύει τους πιστούς μάρτυρές Του) και **“η γη (θα) φωτιστεί”** με τη δυνατή επανάληψη του μηνύματος **“Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα”**.

Στο κεφάλαιο 17 η πόρνη, η μεγάλη Βαβυλώνα, που κάθεται στο κόκκινο θηρίο με τα επτά κεφάλια, σχετίζεται ξεκάθαρα με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία του Μεσαίωνα που εμφανίζεται στο κεφάλαιο 13 ως το θηρίο από τη θάλασσα με τα επτά κεφάλια. Τον Μεσαίωνα η Καθολική Εκκλησία τελειοποίησε τα δόγματα που την οδήγησαν στην πτώση της. Στην εποχή μας ο κόσμος θεωρεί ότι τα δογματικά πιστεύω δεν είναι ιδιαίτερα σημαντικά και θεωρείται επικριτικό να

¹ βλ. Ματθαίον 24:21-24, Β' Θεσσαλονικείς 2:8-12, Αποκάλυψη 13:12-17.

ασκεί κάποιος κριτική στα δογματικά πιστεύω μιας άλλης θρησκείας. Ωστόσο, εξαιτίας της σθεναρής έμφασης που δίνεται και εδώ και στο κεφάλαιο 14 στην 'έκπτωτη' κατάσταση της Βαβυλώνας, είναι απαραίτητο να εξετάσουμε προσεκτικά τις διδασκαλίες της Καθολικής εκκλησίας που έχουν αποκλίνει από τα διδάγματα του Χριστού και των αποστόλων.

Τα μηνύματα σχετικά με την πτώση της Βαβυλώνας είναι ισχυρά και λεπτομερή. **“Η Βαβυλώνα... έγινε κατοικητήριο δαιμόνων, και φυλακή για κάθε ακάθαρτο πνεύμα, και φυλακή για κάθε ακάθαρτο και μισητό όρνεο· επειδή, από το κρασί του θυμού της πορνείας της ήπιαν όλα τα έθνη και μαζί της πόρνευσαν οι βασιλιάδες της γης και πλούτισαν οι έμποροι της γης από την υπερβολή της ακολασίας της... οι αμαρτίες της έφτασαν μέχρι τον ουρανό” (Αποκάλυψη 18:2-5).** Αυτά τα μηνύματα δεν χρυσώνουν το χάπι, δεν ωραιοποιούν την κατάσταση.

Δεδομένου ότι η ταυτότητα και η περιγραφή της Βαβυλώνας είναι από τα πιο επιφανή θέματα στο βιβλίο της Αποκάλυψης, θα ακολουθήσει μια αρκετά εκτενής και λεπτομερής παρουσίαση της Ρωμαιοκαθολικής παράδοσης και των δογματικών πιστεύω της. Δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση για μια υπεροπτική επίθεση κατά των Καθολικών, στην πραγματικότητα ο τίτλος της, “η μητέρα των πορνών”, δείχνει ότι η μεγάλη πόρνη έχει θυγατέρες, οι οποίες είναι επίσης πόρνες. Συνεπώς, το στοιχείο αυτό καλεί τις Προτεσταντικές εκκλησίες να εξετάσουν πολλά δογματικά πιστεύω και παραδόσεις που έχουν υιοθετήσει από τη “μητρική τους εκκλησία”. Ουσιαστικά, ακόμα και εκείνοι που με αυταρέσκεια θεωρούν ότι είναι μέλη του πιστού υπόλοιπου θα πρέπει να έχουν υπόψη ότι παρουσιάζονται στο τρίτο κεφάλαιο ως η εκκλησία της Λαοδικείας και είναι τόσο αποτροπιαστικά χλιαροί, ώστε ο Χριστός λέει: θα “σε ξεράσω από το στόμα μου”² (Αποκάλυψη 3:16)! Συνεπώς, όσα ακολουθούν παρουσιάζονται με ταπεινό πνεύμα, με σκοπό να μπορέσει ο λαός του Θεού, που βρίσκεται στη Βαβυλώνα, να αναγνωρίσει την έκπτωτη κατάσταση στην οποία βρίσκεται και να ακούσει την πρόσκληση, **“Βγείτε έξω απ’ αυτή, ο λαός μου”**.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Στο κεφάλαιο 17 είδαμε ότι η μυστηριακή θρησκεία της Βαβυλώνας, επανεδραιώθηκε στην ειδωλολατρική Ρώμη και τελικά έγινε μέρος της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Κάποια στοιχεία της ειδωλολατρικής θρησκείας που εισήλθαν στην Εκκλησία είναι φαινομενικά αβλαβή, αν και δεν υποστηρίζονται από τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Ωστόσο, ακόμα και αυτά τα “αβλαβή” στοιχεία μαρτυρούν τους συμβιβασμούς που έκανε η Εκκλησία, για να ικανοποιήσει το παγανιστικό πλήθος. Επίσης ανατρέπουν τον ισχυρισμό της Εκκλησίας ότι η ιερή παράδοση μεταδόθηκε με άρρηκτους δεσμούς από τους αποστόλους μέχρι σήμερα.

Οι Καθολικές εορτές και τα θρησκευτικά πανηγύρια, για παράδειγμα, απέχουν αρκετά από τα ιστορικά γεγονότα της Αγίας Γραφής και αποτελούν μια διαιώνιση των αρχαίων ειδωλολατρικών εορτών. Πολλοί Χριστιανοί το γνωρίζουν αυτό και θεωρούν ότι είναι ασήμαντο, είναι όμως γεγονός ότι για την πλειοψηφία των ανθρώπων στις Χριστιανικές χώρες, η κύρια επαφή που έχουν με τη θρησκεία τους είναι συνήθως οι γιορτές, όπως τα Χριστούγεννα και το Πάσχα.

Τα Χριστούγεννα είναι η πιο δημοφιλής γιορτή του χριστιανικού κόσμου και μέσω του καταναλωτισμού και της παγκοσμιοποίησης έχει γίνει η κύρια γιορτή σε διεθνές επίπεδο. Ο Alexander Hislop στο κλασικό του βιβλίο “Οι Δυο Βαβυλώνες” αναφέρει: “Για ποιο λόγο σχετίζονται τα Χριστούγεννα με την 25η Δεκεμβρίου; Δεν υπάρχει ούτε μια λέξη στην Αγία Γραφή για την ακριβή ημερομηνία γέννησης του Χριστού, ούτε για την εποχή του χρόνου που

---

² Βλ. ενότητα 3: Λαοδικεία.

γεννήθηκε... Πολλά χρόνια πριν τον τέταρτο αιώνα και πολύ πριν τη Χριστιανική εποχή, υπήρχε μια γιορτή μεταξύ των ειδωλολατρών, ακριβώς την ίδια ημερομηνία, προς τιμήν της γέννησης του γιου της Βαβυλωνιακής βασίλισσας του Ουρανού... Στη Ρώμη αυτή η γιορτή ονομαζόταν Γιορτή του Κρόνου (Saturnalia)... η 25η Δεκεμβρίου εορταζόταν στη Ρώμη ως ημέρα κατά την οποία επανεμφανίστηκε ο νικηφόρος θεός του ήλιου: Natalis invictisolis, "τα γενέθλια του αήττητου ήλιου".³

Οι θρησκευτικές πομπές αποτελούν επίσης μια περίοπτη ιεροτελεστία της Καθολικής λατρείας, με τη δημόσια παρουσίαση λειψάνων, εικόνων, αγαλμάτων ή του Πάπα αυτοπροσώπως, υποβασταζόμενα σ' έναν θρόνο στους ώμους των προσκυνητών, με τους ιερείς ντυμένους με βασιλικούς χιτώνες. Θρησκευτικές πομπές δεν υπάρχουν στην Αγία Γραφή,⁴ είναι όμως κοινό χαρακτηριστικό παγανιστικών θρησκειών. "Ήταν συνηθισμένο να μεταφέρεται το άγαλμα της κύριας θεότητας προς τιμήν της οποίας γινόταν η πομπή, μαζί με το άγαλμα του βασιλιά και τις μορφές των προγόνων του κατά τον ίδιο τρόπο στους ώμους των ανθρώπων."⁵ Η Αγία Γραφή επιβεβαιώνει τον ειδωλολατρικό χαρακτήρα αυτών των πομπών αναφερόμενη συγκεκριμένα στους Βαβυλωνιακούς θεούς, Βηλ και Νεβώ: "Χύνουν χρυσάφι από το βαλάντιο, και ζυγίζουν ασήμι με τον στατήρα, και μισθώνουν έναν χρυσοχόο, και το κατασκευάζουν σε θεό· έπειτα προσπέφτουν, και προσκυνούν· τον σηκώνουν επάνω στον ώμο· τον φέρνουν, και τον βάζουν στον τόπο του" (Ησαΐας 46:6,7).

Τα μυστηριακά κλειδιά του Αγίου Πέτρου, τα οποία εκτίθενται περίοπτα σε θρησκευτικές πομπές, βρίσκουν την προέλευσή τους πριν τη Χριστιανική εποχή. "Στο Μιθραϊσμό, ένα από τα κύρια παρακλάδια των μυστικιστικών θρησκειών που μεταφέρθηκαν στη Ρώμη, ο θεός του ήλιου είχε δυο κλειδιά. Όταν ο αυτοκράτορας αξίωσε να είναι διάδοχος των θεών και ανώτατος Ποντίφικας των μυστηρίων, τα κλειδιά έγιναν σύμβολα της εξουσίας του. Αργότερα, όταν ο αρχιεπίσκοπος της Ρώμης έγινε Ποντίφικας Μάξιμος, το 378 μ.Χ., αυτομάτως έγινε κάτοχος των κλειδιών. Έτσι κέρδισε την αναγνώριση των παγανιστών... ωστόσο, μόλις το 431 ο πάπας δήλωσε δημοσίως ότι τα κλειδιά που είχε στην κατοχή του ήταν τα κλειδιά της εξουσίας που έδωσε ο Χριστός στον Πέτρο".⁶

Χαρακτηριστικές τελετές και πράξεις της Καθολικής Εκκλησίας, όπως το άναμμα κεριών, ο σχηματισμός του σταυρού με το χέρι, τα ταξίδια για προσκύνημα, το φίλημα και η προσκύνηση των εικόνων, των λειψάνων και των αγαλμάτων, η προσευχή με το κομποσκοίνι, οι προσευχές και οι λειτουργίες για τους νεκρούς, δεν στηρίζονται στην Αγία Γραφή, αλλά βασίζονται μόνο στην ιερή παράδοση της Εκκλησίας. Όλα αυτά όμως αποτελούσαν συνήθειες πρακτικές στις ειδωλολατρικές θρησκείες που προέρχονταν από τη Βαβυλώνα.

Τι σημασία όμως έχει αν οι Ρωμαιοκαθολικοί και εκείνοι που ακολουθούν το παράδειγμά τους συμμετέχουν σε εορτές και τελετές που έχουν τις ρίζες τους στον παγανισμό, αλλά τώρα δεν γίνονται προς τιμήν των ειδωλολατρικών θεοτήτων; Το πρόβλημα δεν είναι τόσο η προέλευση των πρακτικών αυτών, όσο ο σκοπός τους. Ο Θεός επιθυμεί ο λαός Του να έχει μια στενή, προσωπική, καθημερινή σχέση με Εκείνον και αυτό το είδος σχέσης λαχταρά η ανθρώπινη καρδιά. Το Ρωμαιοκαθολικό σύστημα λατρείας όμως, προσπαθεί να ικανοποιήσει αυτή την επιθυμία με εορτές, τελετουργίες και θεάματα που υπόσχονται μια στιγμιαία ικανοποίηση και ένα στιγμιαίο ενδιαφέρον. Στο τέλος όμως αφήνουν τους συμμετέχοντες να αισθάνονται πιο κενοί και περισσότερο απογοητευμένοι από ποτέ.

³ Hislop, Alexander, *The Two Babylons*, New York: Loizeaux Brothers 1959 (πρώτη έκδοση το 1853)

⁴ Όταν ο Δαβίδ έφερε την Κιβωτό της Διαθήκης στην Ιερουσαλήμ, όπως περιγράφεται στο Β' Σαμουήλ 6, η πορεία έμοιαζε εν μέρει με θρησκευτική πομπή, αντί όμως για τελετουργική προβολή, στόχο της είχε να μεταφέρει την Κιβωτό από την προσωρινή τοποθεσία της στη μόνιμη τοποθεσία, στην Ιερουσαλήμ.

⁵ Hislop.

⁶ Woodrow, *Babylon Mystery Religion* 1993 Ralph Woodrow Evangelistic Association.

ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΑΣ

Οι παγανιστικές πρακτικές και ιεροτελεστίες βασίζονται σε ειδωλολατρικά δογματικά πιστεύω. Πολλοί άνθρωποι σήμερα θεωρούν ότι τα δογματικά πιστεύω είναι ένα εμπόδιο σε αυτό που είναι πραγματικά σημαντικό, δηλαδή τη λατρεία και την προσωπική σχέση με τον Θεό. Ωστόσο, ένα δογματικό πιστεύω είναι απλώς μια δήλωση αυτού που πιστεύουμε σχετικά με τον Θεό και η λατρεία μας και η σχέση μας με Εκείνον πηγάζουν από τα πιστεύω μας. Ο Χριστός είπε στη Σαμαρείτισσα στο πηγάδι: “Οι αληθινοί προσκυνητές θα προσκυνήσουν τον Πατέρα με πνεύμα και με αλήθεια· επειδή, ο Πατέρας τέτοιου είδους ζητάει να είναι εκείνοι που τον προσκυνούν” (Ιωάννην 4:23). Όσο “πνεύμα” κι αν υπάρχει, αν δεν υπάρχει “αλήθεια”, η λατρεία δεν θα είναι “αυτή που ζητά ο Πατέρας”.

Ένα από τα βασικά δογματικά πιστεύω όλων των ειδωλολατρικών θρησκειών είναι η αθανασία της ψυχής. Οι Βαβυλώνιοι, οι Ασσύριοι, οι Φοίνικες και οι Αιγύπτιοι πίστευαν ότι η ψυχή έχει έναν αιώνιο προορισμό. Έλληνες φιλόσοφοι, όπως ο Πλάτωνας, έκαναν αυτή τη διδασκαλία διανοητικά ευπρόσδεκτη και μέσω εκείνων το δόγμα της αθανασίας της ψυχής εισήλθε στην Εκκλησία (βλ. 20: *Τι είναι η Ψυχή*;). Εφόσον η Αγία Γραφή διδάσκει ξεκάθαρα ότι δεν θα σωθούν όλοι, το δόγμα της αθανασίας της ψυχής απαιτεί έναν αιώνιο προορισμό για τους μη σωσμένους, δηλαδή μια αιώνια κόλαση.⁷ Μολονότι αρκετές εκκλησίες σήμερα προσπαθούν να μετριάσουν τη διδασκαλία σχετικά με την κόλαση, ισχυριζόμενες ότι είναι απλά μια κατάσταση “αιώνιου αποχωρισμού από τον Θεό” ή προτείνοντας μια “δεύτερη ευκαιρία” ώστε να σωθούν τελικά όλοι, η Καθολική Εκκλησία έχει συντηρήσει πιστά την έννοια της κόλασης ως μέρος αιώνιας τιμωρίας με φωτιά. Μερικά αποσπάσματα από την Καθολική Εγκυκλοπαίδεια συνοψίζουν το πιστεύω της ως εξής:

“Η Αγία Γραφή είναι κατηγορηματική στη διδασκαλία της σχετικά με την αιωνιότητα του πόνου της κόλασης... Κανένας πειστικός λόγος δεν έχει προταθεί για μια μεταφορική ερμηνεία... Το βασανιστήριο των κολασμένων ψυχών θα συνεχίζει αιωνίως... Η αντιφρονούντες προβάλλουν ότι δεν υπάρχει αναλογία μεταξύ της σύντομης χρονικής στιγμής της αμαρτίας και της αιώνιας τιμωρίας. Αλλά, γιατί όχι; Η αμαρτία αποτελεί προσβολή προς την άπειρη εξουσία του Θεού και ο αμαρτωλός έχει κατά κάποιο τρόπο επίγνωση αυτού, αν και ατελής. Συνεπώς, υπάρχει στην αμαρτία μια προσέγγιση της άπειρης κακίας, η οποία αξίζει αιώνια τιμωρία... Η δικαιοσύνη απαιτεί ότι όποιος αποκλίνει από τον σωστό δρόμο στην αναζήτηση της ευτυχίας δεν θα βρει την ευτυχία, αλλά θα τη χάσει. Η αιωνιότητα των βασανιστηρίων, ανταποκρίνεται σε αυτή την απαίτηση της δικαιοσύνης. Επιπλέον, ο φόβος της κόλασης στη πραγματικότητα αποτρέπει πολλούς ανθρώπους από την αμαρτία· και συνεπώς, δεδομένων των δεινών της κόλασης με τα οποία μας απειλεί ο Θεός, η αιώνια τιμωρία εξυπηρετεί στην ηθική συμμόρφωση. Αν όμως ο Θεός απειλήσει τους ανθρώπους με τα βασανιστήρια της κόλασης, θα πρέπει να πραγματοποιήσει την απειλή Του”.

“Το απόλυτο κενό της ψυχής, που δημιουργείται για την ευχαρίστηση της άπειρης αλήθειας και της άπειρης καλοσύνης, προκαλεί στον καταδικασμένο άνθρωπο υπέρμετρη αγωνία. Η

---

⁷ Η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει τα εξής σχετικά με την κόλαση: “Η ύπαρξη της κόλασης αποδεικνύεται από το φως της λογικής. Λόγω της αγιότητας, της δικαιοσύνης και της σοφίας Του, ο Θεός πρέπει να εκδικηθεί την παράβαση της ηθικής Του τάξης, για να διατηρείται μέχρι κάποιο σημείο η αναλογία ανάμεσα στη βαρύτητα της αμαρτίας και την αυστηρότητα της τιμωρίας. Είναι ωστόσο προφανές ότι ο Θεός δεν το κάνει αυτό πάντα εδώ στη γη· συνεπώς, επιβάλλει την τιμωρία μετά τον θάνατο. Επιπλέον, αν οι άνθρωποι πεισθούν εντελώς ότι ο αμαρτωλός δεν πρέπει να φοβάται την τιμωρία μετά το θάνατο, η ηθική και κοινωνική τάξη θα απειληθεί σοβαρά... Αν οι άνθρωποι γνώριζαν ότι οι αμαρτίες τους δεν ακολουθούνται από δεινά, η απλή απειλή της εκμηδένισης τη στιγμή του θανάτου ή ακόμα λιγότερο, ένας χαμηλότερος βαθμός μακαριότητας, δεν θα αρκούσε να αποτρέψει τον άνθρωπο από την αμαρτία... Δεν θα ήταν αδύνατο για τον Θεό να εξολοθρεύσει τον αμαρτωλό μετά από ένα διάστημα τιμωρίας, αυτό όμως δεν θα ήταν ανάλογο με τη φύση της αθάνατης ψυχής του ανθρώπου” Catholic Encyclopedia, άρθρο “Hell”.

συνείδηση τους ότι ο Θεός, από τον Οποίο εξαρτώνται πλήρως, είναι ο παντοτινός εχθρός τους, είναι αφόρητη... Η γραφή και η παράδοση αναφέρουν επανειλημμένως τις φωτιές της κόλασης και δεν υπάρχει επαρκής λόγος για να θεωρήσουμε ότι ο όρος είναι μεταφορικός... η φύση της φωτιάς της κόλασης διαφέρει από τη συνηθισμένη φωτιά, επειδή για παράδειγμα συνεχίζει να καίει χωρίς ανανέωση καυσίμου... είναι δίκαιο ότι όποιος επιζητά απαγορευμένες ηδονές θα έχει ως συνέπεια τον πόνο”.⁸

Αυτή η απεχθή διαστρέβλωση του χαρακτήρα αγάπης του Θεού βασίζεται στο ψεύτικο δόγμα της αθανασίας της ψυχής. Μολονότι έχει “αποτρέψει πολλούς από την αμαρτία”, στη σύγχρονη εποχή έχει οδηγήσει αρκετούς προς τον αγνωστικισμό και τον αθεϊσμό. Παρόλο που η Αγία Γραφή διδάσκει ότι υπάρχει κόλαση, σκοπός της είναι να εξαλείψει την αμαρτία (και τα σώματα και τις ψυχές των αμαρτωλών που προσκολλώνται σε αυτή – Ματθαίον 10:28). Το κεφάλαιο 20 εξετάζει λεπτομερώς αυτό το θέμα και τα σχετικά εδάφια.

Μια σχετική διδασκαλία, που επίσης συναντάται σε σχεδόν όλες τις παγανιστικές θρησκείες, είναι το δόγμα της ενσυνείδητης κατάστασης της ψυχής μετά το θάνατο (σε αντίθεση με τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής ότι ο θάνατος αποτελεί μια ασυνείδητη κατάσταση εν αναμονή της ανάστασης – βλ. ενότητα 6:9,10 *Ψυχές κάτω από το Θυσιαστήριο* και 20: *Η Ψυχή Κοιμάται μέχρι την Ανάσταση*). Αυτή η διδασκαλία έχει αρκετά αρνητικές συνέπειες, συμπεριλαμβανομένης της λατρείας των αγίων.⁹ Αν όπως λένε, οι άγιοι γνωρίζουν και ενδιαφέρονται για ότι συμβαίνει στη γη γιατί να μη ζητήσουμε τις προσευχές τους, οι οποίες εξαιτίας της άγιας ζωής τους θα είναι πιο αποτελεσματικές από τις δικές μας;¹⁰ Ωστόσο, το πλήθος των αγίων, με τους προστάτες αγίους και με αυτούς που έχουν δικαιοδοσία για συγκεκριμένους τομείς της ζωής (π.χ. ο άγιος Χριστόφορος, ο άγιος των ταξιδιωτών) αποτελούν τη συνέχεια της λατρείας του πάνθεου των παγανιστικών θεών.

Το δόγμα της ενσυνείδητης κατάστασης των νεκρών έχει αποτελέσει βασικό κίνητρο για προσευχές υπέρ των νεκρών. Η σκέψη ότι αγαπημένοι μας άνθρωποι υποφέρουν στη φωτιά του καθαρτηρίου,¹¹ όταν τα χρήματα για ένα μνημόσυνο θα μπορούσαν να επισπεύσουν την είσοδό τους στον παράδεισο, έχει οδηγήσει σε μια συστηματική και εξωφρενική εκμετάλλευση των θλιμμένων συγγενών, κάτι που καταδίκασε ο Χριστός με έντονο τρόπο: “κατατρώτε τα σπίτια των κληρών, κι αυτό με την πρόφαση ότι κάνετε μεγάλες προσευχές”.¹²

Έχει τελικά σημασία, αν οι άνθρωποι πιστεύουν σε δόγματα που δεν βασίζονται στην Αγία Γραφή όπως η αθανασία της ψυχής και η ενσυνείδητη κατάσταση της ψυχής μετά το θάνατο; Το πραγματικό πρόβλημα με αυτά τα δόγματα δεν είναι ότι αποτελούν μια λαθεμένη εικόνα της θρησκευτικής πραγματικότητας, αλλά μάλλον ότι παρουσιάζουν μια λαθεμένη και άσχημη εικόνα

---

⁸ Αυτόθι.

⁹ Οι Καθολικοί αρνιούνται ότι λατρεύουν τους αγίους, επιλέγοντας άλλες λέξεις όπως “τρέφω σεβασμό ή ευλάβεια”. Όταν όμως προσκυνούν και φιλούν τις εικόνες τους, εκτελούν λειτουργίες και εορτές προς τιμήν αυτών και απευθύνουν προσευχές προς αυτούς, τι άλλο χρειάζεται για να αποδειχθεί ότι αυτό είναι λατρεία και προσκύνηση;

¹⁰ Σύμφωνα με την Καθολική εγκυκλοπαίδεια, “η θεία λειτουργία προς τιμή των αγίων δεν αποτελεί βάση εξαπάτησης αλλά είναι ηθικά επιτρεπτή όπως δηλώνει και η Σύνοδος του Τριδέντρου, ‘αν κάποιος υποστηρίζει ότι είναι απάτη να γίνονται λειτουργίες προς τιμή των αγίων και για την απόκτηση της μεσιτείας με τον Θεό, όπως υποστηρίζει η εκκλησία, ας είναι ανάθεμα.’”.

¹¹ Η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια αναφέρεται σε μια υπό-κατηγορία της κόλασης, “το καθαρτήριο, όπου οι δίκαιοι, οι οποίοι πεθαίνουν έχοντας διαπράξει αμαρτήματα που μπορούν να συγχωρεθούν ή που χρεωστούν ακόμα μια οφειλή εγκόσμιας τιμωρίας για τις αμαρτίες τους, καθαρίζονται διαμέσου των δεινοπαθημάτων, πριν την είσοδό τους στον παράδεισο”. Σύμφωνα με την Καθολική θεολογία, η βάπτισμα εξιλεώνει εντελώς τον άνθρωπο από το προπατορικό αμάρτημα και από τις αμαρτίες που διαπράχθηκαν πριν τη βάπτισμα. Ωστόσο, οι αμαρτίες που διαπράχθηκαν μετά πρέπει να εξιλεωθούν χάρη σε έναν συνδυασμό της αξίας του Χριστού και των καλών πράξεων του αμαρτωλού. Αν αυτές οι καλές πράξεις δεν αρκούν, θα συμπληρωθούν από τα δεινά που θα υποστεί ο αμαρτωλός στο καθαρτήριο.

¹² Ματθαίον 23:14.

του Θεού. Αυτός ήταν πάντα ο στόχος του Σατανά: να κάνει τον Θεό να φαίνεται τόσο αποκρουστικός, ώστε κανείς να μη θέλει να έχει σχέση με Εκείνον, αλλά να στραφεί σε ψεύτικους θεούς, με αποτέλεσμα να χειραγωγείται από τον Σατανά.

ΤΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ

Σχεδόν όλες οι παγανιστικές θρησκείες, συμπεριλαμβανομένης της αρχαίας Βαβυλώνας, είχαν ιερείς που πρόσφεραν θυσίες στους θεούς. Τέτοια συστήματα με ιερείς και θυσίες αποτελούσαν μια μίμηση των θυσιών της Παλαιάς Διαθήκης, όπου ιερείς πρόσφεραν θυσίες ως σύμβολο της μοναδικής θυσίας που θα πρόσφερε ο Χριστός στο σταυρό. Η Επιστολή προς Εβραίους δείχνει ξεκάθαρα ότι οι τελετουργικοί τύποι της Παλαιάς Διαθήκης δεν ισχύουν πια, επειδή τώρα ο Χριστός είναι ο Αρχιερέας μας και μεσιτεύει για μας στο ουράνιο Αγιαστήριο.¹³ Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ούτε στην Επιστολή προς Εβραίους ούτε κάπου αλλού στην Καινή Διαθήκη ότι η Χριστιανική Εκκλησία πρέπει να έχει μια ειδική τάξη ιερέων. Όλοι οι πιστοί είναι ιερείς,¹⁴ με την έννοια ότι υπηρετούν τους ανθρώπους γύρω τους, στρέφοντας την προσοχή τους στον Χριστό που πέθανε για τις αμαρτίες τους.

Ο απόστολος Παύλος διδάσκει ξεκάθαρα ότι “Ένας Θεός υπάρχει, ένας είναι και ο μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός” (Α΄ Τιμόθεον 2:5). Ωστόσο, στο Καθολικό σύστημα η Θεία Κοινωνία δεν είναι μόνο μια αναμνηστική τελετή της θυσίας του Χριστού, αλλά πιστεύουν ότι αποτελεί μια ανανέωση της θυσίας Του και μια θυσία απαιτεί έναν ιερέα. Θεωρείται ότι ο ιερέας “δημιουργεί τον δημιουργό του” στο βωμό της θυσίας και έπειτα προσφέρει στους προσκυνητές την κυριολεκτική σάρκα και το κυριολεκτικό αίμα (που έχει μετουσιωθεί στη μορφή του άρτου και του οίνου) και οι προσκυνητές γίνονται μέτοχοι της σωτηρίας.

Η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια εξηγεί: “Ο Ιησούς Χριστός, με έναν πολύ συγκαταβατικό τρόπο, ανταποκρίνεται στη φυσική επιθυμία της ανθρώπινης καρδιάς για τροφή, που τρέφει με αθανασία, μια επιθυμία που εκφράζεται σε πολλές παγανιστικές θρησκείες, με τη χορήγηση στον άνθρωπο της δικής Του σάρκας και αίματος. Όλα όσα είναι όμορφα, ότι είναι αληθινό στις νατουραλιστικές θρησκείες, ο Χριστιανισμός το έχει οικειοποιηθεί”. “Η Εκκλησία έχει ως στόχο η Θεία Λειτουργία να θεωρείται ως “μια αληθινή και γνήσια θυσία” και δεν θα ανεχθεί την ιδέα ότι η θυσία είναι ταυτόσημη με τη Θεία Κοινωνία”. Αυτή είναι η ουσία ενός άρθρου της Συνόδου του Τριδέντο (σύσκεψη XXII, κανών 1): “Αν κάποιος πει ότι η Θεία Λειτουργία δεν προσφέρει μια αληθινή και γνήσια θυσία στον Θεό ή ότι δεν μας προσφέρει τον Χριστό προς βρώση, ας είναι σε αυτόν ανάθεμα”.¹⁵

Η αποκήρυξη σχεδόν ακατανόητων επιχειρημάτων¹⁶ που χρησιμοποιούνται για να αποδείξουν την πραγματική φύση της Θείας Λειτουργίας δεν είναι σκοπός αυτού του βιβλίου. Η Αγία Γραφή, σαφέστατα διδάσκει ότι η θυσία στο σταυρό έγινε μια φορά και για πάντα. “Είμαστε αγιασμένοι διαμέσου της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού, που έγινε μια φορά για πάντα...πρόσφερε μια θυσία υπέρ των αμαρτιών” (Εβραίους 10:10,12). Αρκεί να πούμε ότι το γεγονός ότι οι ιερείς δέχονται εξομολογήσεις, χορηγούν συγχώρηση και εκτελούν την ψεύτικη

¹³ Βλ. Εβραίους 7:11-13, 8:1-6, 13.

¹⁴ “Εσείς, όμως, είστε εκλεκτό γένος, βασιλείο ιεράτευμα, άγιο έθνος, λαός, τον οποίο ο Θεός απέκτησε, για να εξαγγείλετε τις αρετές εκείνου, ο οποίος σας κάλεσε από το σκοτάδι στο θαυμαστό του φως” (Α΄ Πέτρου 2:9, βλ. επίσης Αποκάλυψη 1:6, 5:10).

¹⁵ Catholic Encyclopedia άρθρα “Eucharist”, “Sacrifice of the Mass”

¹⁶ Μπορείτε να αναγνώσετε την Καθολική Εγκυκλοπαίδεια στο διαδίκτυο. Το άρθρο “Sacrifice of the Mass” παρουσιάζει τις ακατανόητες επιχειρηματολογίες που δήθεν υποστηρίζουν και αιτιολογούν την παράλογη έννοια της Θείας Λειτουργίας.

θυσία του Χριστού ως κεντρικό σημείο της θρησκείας τους, αποτελεί τον πιο αποτελεσματικό τρόπο να επισκιάσουν τον Ιησού Χριστό στο μυαλό και την καρδιά του λαού Του.

Η Καθολική Εκκλησία επιμένει ότι οι ιερείς (όπως και οι επίσκοποι, οι μοναχοί, και οι διάκονοι) πρέπει να είναι άγαμοι. Παραδέχεται ότι η αγαμία δεν ήταν απαίτηση στην αποστολική εκκλησία - "Δεν βρίσκεται στην Καινή Διαθήκη καμία απόδειξη ότι η αγαμία ήταν υποχρεωτική ούτε για τους αποστόλους ούτε για αυτούς που χειροτονήθηκαν απ' αυτούς".¹⁷ Μολονότι ο απόστολος Παύλος θεωρούσε ότι η αγαμία ήταν ένας θεμιτός τρόπος ζωής για εκείνους που ήθελαν να εστιάσουν όλη την προσοχή τους στην υπηρεσία του Κυρίου,¹⁸ είπε ξεκάθαρα ότι "ο επίσκοπος, λοιπόν, πρέπει να είναι άμεμπτος, άνδρας μιας γυναίκας".¹⁹ Το γεγονός ότι ο Πέτρος και οι άλλοι απόστολοι ήταν παντρεμένοι²⁰ αποτελεί ένα ακόμη παράδειγμα ότι αρκετές παραδόσεις των Καθολικών, όπως η αγαμία των ιερέων, δεν βασίζονται στη διδασκαλία των αποστόλων.²¹

Ωστόσο, υπήρχε μια πιο αρχαία παράδοση η οποία αφορούσε την αγαμία - "Αν και φαίνεται παράξενο, αρχαιολογικά ευρήματα αποδίδουν στην έκλυτη βασίλισσα (Σεμιράμις) τη δημιουργία της ιερατικής αγαμίας στην πιο αυστηρή της μορφή... Κάθε μελετητής γνωρίζει ότι, όταν η λατρεία της Κυβέλης, της Βαβυλωνιακής θεάς, εισήλθε στη Ρώμη, παρουσιάστηκε στην πρωτόγονη μορφή της με ένα άγαμο ιερατείο".²² Ο απόστολος Παύλος όμως προειδοποίησε ξεκάθαρα: "Το Πνεύμα, μάλιστα, λέει με σαφήνεια, ότι στους έσχατους καιρούς μερικοί θα αποστατήσουν από την πίστη, προσέχοντας σε πνεύματα πλάνης και σε διδασκαλίες δαιμονίων, διαμέσου της υπόκρισης ψευδολόγων, που έχουν τη συνείδηση τους καυτηριασμένη, οι οποίοι εμποδίζουν τον γάμο" (Α' Τιμόθεον 4:1-3). Οι ειδήσεις σε όλο τον κόσμο είναι γεμάτες με ντροπιαστικές και αποκρουστικές αποκαλύψεις ανηθικότητας, ομοφυλοφιλίας και κακοποίησης παιδιών από άγαμους ιερείς, μαζί με τις προσπάθειες της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας να συγκαλύπτει τα γεγονότα και να κρύβει την έκταση των εγκλημάτων, καθώς μεταθέτει τους δράστες σε νέες περιοχές όταν προκύψουν παράπονα. Δεν πρέπει όμως να κατηγορούνται τόσο οι ιερείς ούτε οι επίσκοποί τους, όσο το Βαβυλωνιακό σύστημα που κληροδοτήθηκε σ' εκείνους.

Αρχηγός του ιερατείου είναι ο πάπας, ο οποίος διαμέσου της 'αποστολικής' διαδοχής, δήθεν έχει εξουσία επί της παγκόσμιας Εκκλησίας μέσα από μια άρρηκτη σειρά πάπων με πρώτο τον απόστολο Πέτρο. Ο ίδιος ο Πέτρος δήθεν έλαβε αυτή την καθολική εξουσία αφού ομολόγησε, "Εσύ είσαι ο Χριστός, ο γιος του ζωντανού Θεού" και ο Χριστός του είπε, "Εσύ είσαι ο Πέτρος, κι επάνω σ' αυτή την πέτρα θα χτίσω την εκκλησία μου" (Ματθαίον 16:16-18). Αυτό το μοναδικό εδάφιο δεν είναι αρκετό για να κατοχυρωθεί ένα τόσο σημαντικό δόγμα, ιδιαίτερα αν λάβουμε υπόψη ότι ο Χριστός δεν είπε ότι θα χτίσει την Εκκλησία επάνω στον Πέτρο, αλλά επάνω στην πέτρα. Ο Πέτρος δεν αξίωσε ποτέ καθολική εξουσία και είπε ότι όλοι οι Χριστιανοί αποτελούν "ζωντανές πέτρες" που "οικοδομούν ως πνευματικός οίκος" και ότι ο Χριστός είναι η "ακρογωνιαία πέτρα" (Α' Πέτρου 2:4-9). Ο Παύλος υποστηρίζει ότι όλοι οι απόστολοι και οι

¹⁷ Catholic Encyclopedia, άρθρο "Celibacy of the Clergy".

¹⁸ Βλ. Α' Κορινθίους 7.

¹⁹ Α' Τιμόθεον 3:2, 11-13.

²⁰ "Μήπως δεν έχουμε εξουσία να φέρνουμε μαζί μας μια αδελφή γυναίκα, όπως και οι υπόλοιποι απόστολοι, και οι αδελφοί του Κυρίου, και ο Κηφάς (Πέτρος);" (Α' Κορινθίους 9:5).

²¹ Η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια στο άρθρο "Celibacy of the Clergy" παραδέχεται ότι η απόφαση να παντρευτεί κάποιος ήταν μια προσωπική επιλογή για εκατοντάδες χρόνια. "Αυτό το δικαίωμα της επιλογής συνεχίστηκε για όλο το διάστημα της πρώτης περιόδου της Εκκλησίας, δηλαδή μέχρι την εποχή του Κωνσταντίνου και της Συνόδου της Νίκαιας". Ωστόσο, η αγαμία δικαιολογείται με τη λογική του ακόλουθου παραδείγματος: "Από την πρώτη εποχή της Εκκλησίας αυτή θεωρήθηκε από τους πιστούς ως παρθένα νύφη και ανόθευτο σώμα του Χριστού ή ως παρθένα μητέρα, και είναι προφανές και κατάλληλο ότι η παρθένα εκκλησία αξίζει να υπηρετηθεί από ένα παρθένο ιερατείο... η πεποίθηση ότι η παρθενία έχει μια ανώτερη ιερότητα και μια σαφέστερη διαισθητικότητα φαίνεται να είναι ένα ένστικτο φυτεμένο βαθιά στην ανθρώπινη καρδιά".

²² Hislop, "The Two Babylons".

προφήτες αποτελούν το θεμέλιο της Εκκλησίας, όχι μόνο ο Πέτρος: “Είστε συμπολίτες των αγίων και οικείοι του Θεού, που εποικοδομηθήκατε επάνω στο θεμέλιο των αποστόλων και των προφητών, που ακρογωνιαία πέτρα είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός” (Εφεσίους 2:19,20). Αντί να ξεχωρίσει τον Πέτρο, ο Παύλος ανέφερε “τον Ιάκωβο, τον Κηφά (Πέτρο) και τον Ιωάννη, που θεωρούνται ότι είναι σύλλοι” (Γαλάτες 2:9).

Στην πρώτη “Οικουμενική Σύνοδο” στην Ιερουσαλήμ, ήταν εμφανές ότι αρχηγός ήταν ο Ιάκωβος και όχι ο Πέτρος.²³ Ο Παύλος, αντί να αποδεχθεί έναν αλάθητο πάπα, επέπληξε τον Πέτρο για τα λάθη του.²⁴ Επίσης η “άρρηκτη διαδοχή” είναι ιδιαίτερα ύποπτη, επειδή υπήρχαν αντικρουόμενες αξιώσεις από αντίπαλους πάπες για το θρόνο· χωρίς να αναφέρουμε την αποκρουστική ανηθικότητα και εγκληματική συμπεριφορά μερικών από τους πάπες που θεωρούνταν κρίκοι στην αλυσίδα διαδοχής.²⁵ Η επιμονή της Καθολικής Εκκλησίας στην καθολική εξουσία του πάπα ήταν και είναι ένα από τα θέματα που έχουν προκαλέσει τη μεγαλύτερη διχογνωμία στον Χριστιανισμό.²⁶ Μολονότι συγκεκριμένοι πάπες ήταν σημαντικοί ηθικοί ηγέτες, αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι ήταν αρχηγοί ενός θανάσιμα ελαττωματικού συστήματος.

Σε τελική ανάλυση, το πρόβλημα με το Καθολικό σύστημα ιερέων και του πάπα, είναι ότι η προσοχή εστιάζεται στα έργα τους αντί στο έργο του Χριστού. Στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης οι ιερείς συμβόλιζαν τον ερχόμενο Μεσσία. Τώρα όμως που το σύμβολο έγινε πραγματικότητα στο πρόσωπο του Χριστού, η προσπάθεια να συμβολιστεί Εκείνος μέσω ενός ανθρώπου αποτελεί απλά μια διάσπαση της προσοχής μας από την αληθινή πηγή της σωτηρίας.

ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Το Καθολικό σύστημα μυστηρίων χρησιμοποιεί την ορολογία του Χριστιανισμού, τα μέσα σωτηρίας όμως είναι πολύ διαφορετικά. Η Αγία Γραφή επανειλημμένως αναφέρει ότι η σωτηρία μας βασίζεται στην πίστη από την αρχή μέχρι το τέλος - “Η δικαιοσύνη του Θεού αποκαλύπτεται από πίστη σε πίστη, καθώς είναι γραμμένο: «Ο δίκαιος, όμως, θα ζήσει με πίστη»”. “Εμείς πιστέψαμε στον Ιησού Χριστό, για να ανακηρυχθούμε δίκαιοι από την πίστη στον Χριστό, και όχι από τα έργα του νόμου· επειδή, από τα έργα του νόμου δεν θα ανακηρυχθεί δίκαιος κανένας άνθρωπος” (Ρωμαίους 1:17, Γαλάτες 2:16). Η Ρωμαιοκαθολική θρησκεία όμως, αποφαινεται ότι, όπως “στον παλαιό νόμο” υπήρχαν “μυστήρια”, π.χ. η περιτομή, η θυσία ζώων, τελετές χειροτονίας, κτλ., υπάρχει επίσης στη χριστιανική θρησκεία ένας νέος νόμος, ο οποίος ορίζει επτά μυστήρια.²⁷ Επιτελούνται από την Εκκλησία και αποτελούν τα μέσα με τα οποία ο Θεός προσφέρει τη χάρη Του και δίχως αυτά ο άνθρωπος δεν μπορεί να λάβει σωτηρία.

Παρόλο που η Εκκλησία επιμένει ότι τα μυστήρια βασίζονται στην πίστη, μια εξέταση του πιο ουσιώδους μυστηρίου, αυτού της βάπτισης, δείχνει ότι τα μυστήρια θεμελιώνονται στα έργα των ιερέων παρά στην πίστη των Χριστιανών. Πρώτον, θεωρείται ότι το βάπτισμα είναι τόσο απαραίτητο ώστε να μη μπορεί να σωθεί όποιος δεν βαπτίζεται. Μέχρι πρόσφατα πίστευαν ότι

²³ Πράξεις 15:6-21, αφού ο Παύλος, ο Πέτρος και οι υπόλοιποι έδωσαν τη μαρτυρία τους, ο Ιάκωβος ήταν εκείνος που έκανε τη δήλωση που καταγράφηκε και μοιράστηκε σε όλες τις εκκλησίες.

²⁴ Γαλάτες 2:11-14.

²⁵ Ένα από τα πολλά παραδείγματα είναι ο πάπας Βονιφάτιος Η΄ (1294-1303). Η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια λέει σχετικά με εκείνον: “Διεπράχθη σχεδόν κάθε πιθανό έγκλημα: απιστία, αίρεση, σιμωνία, αηδιστική ανηθικότητα, ειδωλολατρία, μαγεία... ήταν υπερόπτης, πονηρός, προδοτικός, όλη η αρχιεροσύνη του ήταν μόνο μια καταγραφή κακών.”

²⁶ Ένα από τα πιο σημαντικά θέματα που οδήγησαν στο μεγάλο σχίσμα μεταξύ της Ορθόδοξης και της Καθολικής Εκκλησίας το 1054 ήταν η παπική εξουσία.

²⁷ “Η Σύνοδος του Τριδέντο όρισε επισήμως ότι υπάρχουν επτά μυστήρια στο νέο νόμο, τα οποία ονομάζονται: Βάπτισμα, Είσοδος στους κόλπους της Εκκλησίας, Θεία Κοινωνία, Εξομολόγηση, Ευχέλαιο, Χειροτονία και Δεσμοί γάμου. Catholic Encyclopedia, άρθρο “Sacraments”.

ακόμα και βρέφη ή έμβρυα, με τις 'αθάνατες ψυχές' τους, που πέθαναν χωρίς να έχουν βαπτισθεί, παραδίδονταν στην αιώνια κόλαση.²⁸ Ωστόσο, αν ένας ιερέας ή ακόμα ένας κοσμικός τα ραντίσει με νερό και πει τα σωστά λόγια πριν πεθάνουν, τότε θα έχουν αιώνια ζωή στον παράδεισο. Προφανώς το βρέφος δεν έχει πίστη και ούτε είναι απαραίτητο οι γονείς να έχουν πίστη.

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μεγάλη διαφωνία στην Εκκλησία, καθώς αντιμετώπισε έντονη κριτική για τη στάση που κρατούσε σχετικά με το νηπιοβάπτισμα. Τελικά η Εκκλησία έπρεπε να παραδεχθεί ότι τα βρέφη μπορούν να κερδίσουν την είσοδο στον παράδεισο χωρίς την τελετή του βαπτίσματος. Η συζήτηση όμως απλά τονίζει τη θεμελιώδη προϋπόθεση του βαπτίσματος όπως και άλλων μυστηρίων: ότι είναι μια τελετή που εκτελείται από έναν ιερέα ή από τον αντιπρόσωπό του και οδηγεί στη σωτηρία, παρά η πίστη στο έργο που ο Χριστός έχει ήδη επιτελέσει στο σταυρό.

Το νηπιοβάπτισμα δικαιολογείται με τον ισχυρισμό ότι για την εποχή της Καινής Διαθήκης, ισοδυναμεί με την περιτομή που γινόταν την όγδοη ημέρα της ζωής του βρέφους. Ωστόσο, υπήρχε μια σημαντική διαφορά μεταξύ των μυστηρίων και των τελετών της Παλαιάς Διαθήκης. Αποτελούσαν 'σκιά' του έργου που θα εκτελούσε ο Χριστός και όχι τελετών που χάριζαν ζωή, που μετέδιδαν τη χάρη του Θεού.

ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ;

Το βάπτισμα, ισχυρίζονται οι Καθολικοί, αφαιρεί την ενοχή του προπατορικού αμαρτήματος και όλων των αμαρτιών που διαπράχθηκαν μέχρι τότε. Ωστόσο, σύμφωνα με την Καθολική θεολογία, οι αμαρτίες που διαπράττονται μετά το βάπτισμα δεν εξιλεώνονται χωρίς έργα μετάνοιας (εξομολόγηση). "Τα έργα μετάνοιας αποτελούν ένα μυστήριο του νέου νόμου που θεσπίστηκε από τον Χριστό στα οποία η συγχώρηση των αμαρτιών που διαπράχθηκαν μετά το βάπτισμα χορηγείται με την άφεση του ιερέα σε εκείνους, που με πραγματική μετάνοια εξομολογούνται τις αμαρτίες τους και υπόσχονται να ανταποκριθούν σε όλες τις απαιτήσεις τους... Περιλαμβάνει τις πράξεις του μεταμελημένου ατόμου, καθώς παρουσιάζεται στον ιερέα και καταδικάζεται για τις αμαρτίες του και οι πράξεις του ιερέα χορηγούν άφεση αμαρτιών και επιβάλλουν αποκατάσταση του αδικήματος."²⁹

Σύμφωνα με την Καθολική θεολογία, ο ιερέας δεν διαβεβαιώνει απλά τον αμαρτωλό ότι ο Θεός τον έχει συγχωρήσει, αλλά ο ιερέας χορηγεί ουσιαστικά τη συγχώρηση και ο Θεός την "επικυρώνει". "Ο Χριστός δεν δήλωσε μόνο ότι οι αμαρτίες είχαν συγχωρηθεί, αλλά πραγματικά συγχώρησε τις αμαρτίες: συνεπώς, οι απόστολοι εξουσιοδοτούνται όχι μόνο να αναγγέλλουν στον αμαρτωλό ότι οι αμαρτίες συγχωρήθηκαν, αλλά να χορηγούν τη συγχώρηση... Αν η εξουσία τους περιοριζόταν στη δήλωση, «ο Θεός σε συγχώρησε», θα έπρεπε να έχουν μια ειδική αποκάλυψη σε κάθε περίπτωση, για να παρέχουν μια έγκυρη δήλωση".³⁰

Από τη στιγμή που ο ίδιος ο ιερέας κάνει την κρίση, θα πρέπει να γνωρίζει τις λεπτομέρειες των αμαρτιών για να λάβει μια σωστή απόφαση. Πώς μπορεί ο ιερέας να αποδίδει μια δίκαιη και συνετή απόφαση αν δεν γνωρίζει τις λεπτομέρειες του γεγονότος; Και πώς μπορεί να λάβει την

²⁸ Η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει: "Η Κόλαση αποτελεί ένα μέρος τιμωρίας μετά τον θάνατο... Το *limbuspurgatorum* (κατοικίες ψυχών αβάπτιστων ανθρώπων) όπου μένουν αυτοί που πεθαίνουν με το προπατορικό αμάρτημα μόνο, αλλά χωρίς προσωπικό θανάσιμο αμάρτημα, αποτελεί κάποια μορφή τιμωρίας" *Catholic Encyclopedia*, άρθρο "Hell". Αυτή η θεωρία ανατρέπεται στον Ιώβ 3:11-19, όπου λέει ότι εκείνοι που "πέθαναν από τη μήτρα" είναι "ξαπλωμένοι και θα ησύχαζαν: θα κοιμόνταν, θα ήταν σε ανάπαυση μαζί με βασιλιάδες και συμβούλους της γης... σαν βρέφη... εκεί οι ασεβείς σταματούν... αναπαύονται... φωνή καταδυνάστη δεν ακούν"

²⁹ Catholic Encyclopedia, άρθρο "Penance"

³⁰ Αυτόθι.

απαραίτητη πληροφορία, αν δεν προθυμοποιηθεί να τη δώσει ο ίδιος ο αμαρτωλός μέσα από μια λεπτομερή εξομολόγηση των αμαρτιών του;”³¹

Επιπλέον ισχυρίζονται ότι, αφού ο Θεός θεσμοθέτησε το μυστήριο των έργων μετάνοιας, αυτό αποκλείει τον αμαρτωλό από το να πλησιάσει κατευθείαν στον Θεό για να λάβει συγχώρηση. “Για όσους έχουν πέσει στην αμαρτία μετά το βάπτισμα, τα έργα μετάνοιας είναι τόσο απαραίτητα για τη σωτηρία όσο και το βάπτισμα για όσους δεν έχουν ακόμα αναγεννηθεί” (Σύνοδος του Τριδέντο, Σύσκεψη XIV. 14, κανών 2). “Τα έργα μετάνοιας συνεπώς, δεν είναι ένας θεσμός η χρήση του οποίου εξαρτάται από την επιλογή του αμαρτωλού, ώστε να μπορεί, αν προτιμά, να μη συμμετέχει στην Εκκλησία και να αποκτά συγχώρηση με άλλο τρόπο, όπως λ.χ. να αναγνωρίσει την αμαρτία στα βάθη του μυαλού του. Η εξουσία που έδωσε ο Χριστός στους αποστόλους ήταν διττή, να συγχωρούν και να κρατούν την ενοχή της αμαρτίας, με τρόπο ώστε ότι συγχωρούν να συγχωρεί και ο Θεός και ότι κρατούν να κρατά και ο Θεός. Αυτή όμως η εξουσία θα εξουδετερωνόταν, αν σε περίπτωση που κρατούσε η Εκκλησία μια αμαρτία, ο αμαρτωλός θα μπορούσε να εισέλθει στο “δικαστήριο” του Θεού, για να αποκτήσει συγχώρηση... θα ήταν παράξενο και αντιφατικό, αν ο Χριστός δίνοντας αυτή τη διττή εξουσία στους αποστόλους προτίθετο να παρέχει κάποιο άλλο μέσο συγχώρησης, όπως η εξομολόγηση στον Θεό μόνο³²... Με Θεϊκή θεσμοθέτηση το έλεος του Θεού λαμβάνεται μόνο διαμέσου των ικεσιών των ιερέων”.³³

Όπως και στα υπόλοιπα ψεύτικα δόγματα που παρουσιάστηκαν παραπάνω, το πραγματικό πρόβλημα με το δόγμα της συγχώρησης από τους ιερείς είναι ότι ένα τέτοιο σύστημα εστιάζει στη σχέση του αμαρτωλού με τον ιερέα και όχι με τον Χριστό. Ωστόσο, ο Ιησούς εξέφρασε την επιθυμία της καρδιάς Του με τα εξής λόγια: “Ελάτε σε μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας αναπαύσω” (Ματθαίον 11:28).

ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Η εξουσία συγχώρησης αμαρτιών χορηγήθηκε δήθεν στον Πέτρο και στους άλλους αποστόλους από τον Ιησού Χριστό στη δήλωσή Του στα εδάφια Ματθαίον 16:19, 18:18 (“Θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών” και ότι αν δέσεις επάνω στη γη, θα είναι δεμένο

³¹ Αυτόθι.

³² Αυτό και άλλα δόγματα της Καθολικής Εκκλησίας βασίζονται στην Ιερά Παράδοση και δήθεν έχουν την προέλευσή τους σε δηλώσεις των Πατέρων όπως του Ιγνάτιου και του μάρτυρος Ιουστίνου, οι οποίοι έγραψαν τον δεύτερο αιώνα. Ωστόσο, αν βασιστούμε στα γραπτά των Πατέρων για πληροφορίες σχετικά με την πρώτη Εκκλησία, προκύπτουν τρία τουλάχιστον προβλήματα.. 1) Υπάρχει ένα χρονικό κενό μεταξύ των γραπτών των αποστόλων και αυτό των Πατέρων. Ο απόστολος Παύλος, για παράδειγμα, πιθανόν μαρτύρησε περίπου το 67 μ.Χ. και λίγο πριν είχε γράψει το εξής: “Εγώ ξέρω τούτο ότι, ύστερα από την αναχώρησή μου, θα μπουν μέσα σε σας λύκοι βαρείς, που δεν θα λυπούνται το ποίμνιο” (Πράξεις 20:29). Ο απόστολος Πέτρος προειδοποίησε: “Μεταξύ σας θα υπάρξουν ψευδοδασκαλοι, οι οποίοι θα εισαγάγουν με πλάγιο τρόπο αιρέσεις απώλειας” (Β΄ Πέτρου 2:1). Οι συγγραφείς της Αγίας Γραφής που έγραψαν μετά (Ιούδας, Επιστολές του Ιωάννη) αναγνώρισαν ότι η διαφθορά είχε εισέλθει κίολας στην Εκκλησία (π.χ. “Μερικοί άνθρωποι εισχώρησαν λαθραία,.. ασεβείς, που μεταστρέφουν τη χάρη του Θεού μας σε ασέλγεια, και αρνούνται τον μόνο δεσπότη Θεό και Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό” (Ιουδα 4, βλ. επίσης Α΄ Ιωάννου 2:18,19, 4:1,3, Β΄ Ιωάννην 7-10). 2) Το ότι υπήρξε αλλοίωση είναι προφανές από τις δραματικές διαφορές μεταξύ της θεολογίας των αποστόλων και των Πατέρων. Ο απόστολος Παύλος, για παράδειγμα, επιμένει ότι συμφιλιωνόμαστε και δικαιωνόμαστε χάρη στο έργο του Χριστού (Ρωμαίους 5:10). Αντίθετα, “κατά τον Τερτυλλιανό (έναν από τους πρώτους Πατέρες), «Η εξομολόγηση αποτελεί μια αγωγή, στην οποία αναγκάζεται ο άνθρωπος να προσκυνήσει και να ταπεινωθεί και να ακολουθήσει έναν τρόπο ζωής που θα αντλεί έλεος από τον Θεό. Όσον αφορά στα ρούχα και την τροφή, θα ξαπλώνει σε σάκο και σποδό, θα είναι ρακένδυτος, θα διορθώνει τα ελαττώματά του με τραχείες συνθήκες, θα τρώει την πιο απλή τροφή και με νηστεία για χάρη της ψυχής και όχι της κοιλιάς, θα προσκυνήσει μπροστά στους ιερείς, παρακαλώντας τους να μεσιτεύουν γι’ αυτόν” 3) Τα πρώτα γραπτά, όπως του Ιγνάτιου, φαίνεται ότι πλαστογραφήθηκαν μετέπειτα, ώστε να ταιριάζουν με το δόγμα της Εκκλησίας.

³³ Catholic Encyclopedia, άρθρο “Penance”

στους ουρανούς· και ότι αν λύσεις επάνω στη γη, θα είναι λυμένο στους ουρανούς”), και ιδιαίτερα στο Ιωάννην 20:21-23 (“Αν τις αμαρτίες κάποιων συγχωρέσετε, είναι σ’ αυτούς συγχωρεμένες· αν κάποιων τις κρατάτε, είναι κρατημένες”). Ωστόσο, φαίνεται ότι ο Ιησούς ουσιαστικά πληροφόρησε τους μαθητές για τη φοβερή ευθύνη που συνοδεύει τα τεράστια πνευματικά προνόμια που είχαν λάβει.³⁴ Αυτά τα προνόμια και η αποστολή να τα μοιραστούν με άλλους αποτελούν τα “κλειδιά της βασιλείας”.

Όταν ο Ιησούς αναφέρθηκε στα κλειδιά της βασιλείας, αναφέρθηκε στο ευαγγέλιο της θυσίας του Χριστού για τις αμαρτίες μας, το οποίο είναι πραγματικά ένα θέμα αιώνιας ζωής ή αιώνιου θανάτου. Οι μαθητές του Χριστού είχαν αποστολή να μεταδώσουν αυτή τη ζωοποιούσα γνώση. Συνεπώς, εκείνοι (και εμείς που πιστεύουμε) έχουμε την εξουσία να δέσουμε ή να λύσουμε με τις αποφάσεις μας, είτε να μοιραστούνε αυτό που γνωρίζουμε ή να σιωπήσουμε, είτε (το χειρότερο) να διαστρεβλώσουμε το ευαγγέλιο. Ανάλογα με την απόφασή μας, οι ψυχές μπορούν είτε να ακούσουν, να πιστέψουν και να δεχθούν τον Κύριο (“να δεθούν στον ουρανό”) ή να συνεχίσουν το δρόμο μιας μοιραίας άγνοιας (“να λυθούν από τον ουρανό”). Μπορούμε είτε να συγχωρήσουμε εκείνους που μας έχουν βλάψει δείχνοντας τους μέσω της στάσης μας μια αληθινή εικόνα του Θεού, ώστε να λάβουν συγχώρηση από Εκείνον ή μπορούμε να κρατήσουμε τις αμαρτίες τους (να αρνηθούμε να τους συγχωρήσουμε) και έτσι να τους εμποδίζουμε από το να γνωρίζουν την αλήθεια (το ευαγγέλιο) της προθυμίας του Θεού να συγχωρήσει. Ο Χριστός μας έδειξε σε αυτά τα εδάφια ότι μαζί με το θαυμάσιο φως και τα προνόμια του ευαγγελίου έρχεται μια εξίσου σοβαρή ευθύνη να παραμείνουμε πιστοί σε αυτό που γνωρίζουμε. Μια από τις πιο σοβαρές επιπλήξεις του Ιησού απευθύνθηκε προς τους θρησκευτικούς ηγέτες, οι οποίοι είχαν το κλειδί της γνώσης που έδινε ζωή και αρνήθηκαν να το χρησιμοποιήσουν - “Αλίμονο σε σας τους νομικούς, επειδή αφαιρέσατε το κλειδί της γνώσης· εσείς δεν μπήκατε μέσα, και τους εισερχόμενους τους εμποδίσατε” (Λουκάν 11:52).

Είναι σαφές ότι ο Θεός δεν απένειμε σε ένα καινούργιο ιερατείο την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες, επειδή δεν υπάρχουν παραδείγματα στην Καινή Διαθήκη όπου κάποιος να εξομολογήθηκε τις αμαρτίες ή να έλαβε συγχώρηση από τους αποστόλους ή κάποιον άλλον εκτός από τον Ιησού Χριστό.³⁵ Ο άσωτος υιός εξομολογήθηκε τις αμαρτίες του στον πατέρα του (που αντιπροσωπεύει τον Ουράνιο Πατέρα μας), που τον δέχτηκε χωρίς έργα μετανοίας και του φόρεσε την ακριβή στολή που κάλυπτε τα βρώμικα ρούχα του (που αντιπροσωπεύουν τη δικαιοσύνη του Χριστού που καλύπτει τις αμαρτίες μας). Ακόμα και στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης, όταν υπήρχε ιερατείο, ο Δαβίδ έδειξε ότι ο αμαρτωλός εισέρχεται κατευθείαν στο Θεό για συγχώρηση: “Μακάριος εκείνος του οποίου συγχωρήθηκε η παράβαση, του οποίου σκεπάστηκε η αμαρτία... όταν αποσιώπησα, τα κόκαλά μου πάλιωσαν από τον ολολυγμό μου όλη την ημέρα... Την αμαρτία μου φανέρωσα σε σένα, και την ανομία μου δεν έκρυψα. Είπα: Στον Κύριο θα εξομολογηθώ τις παραβάσεις μου· κι Εσύ συγχώρησες την ανομία της αμαρτίας μου” (Ψαλμοί 32:1-5).

Ο απόστολος Ιωάννης είπε: “Αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήσει σε μας τις αμαρτίες, και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία” (Α’

---

³⁴ Στο πλαίσιο του Ματθαίου 16, είχε αποκαλυφθεί από τον Θεό στον Πέτρο ότι ο Ιησούς είναι “ο Χριστός, ο Υιός του ζωντανού Θεού” (εδ. 16). Στο Ματθαίου 18 ο Ιησούς είχε πει στους μαθητές πως θα πρέπει να φέρονταν με συνέπεια στους συνάδελφους τους που είχαν κάνει αμαρτίες. Στο Ιωάννην 20 είχαν συναντήσει τον αναστημένο Ιησού και Εκείνος τους πλήρωσε με το Άγιο Πνεύμα, και τους αναθέσε τη Μεγάλη Αποστολή (“Όπως με απέστειλε ο Πατέρας, κι εγώ αποστέλλω εσάς... Λάβετε Πνεύμα Άγιο” εδ. 19-22).

³⁵ Ενώ είναι αλήθεια ότι ο Ιάκωβος έγραψε “Εξομολογείστε ο ένας στον άλλον τα πταισμάτα σας” (κεφάλαιο 5:16), θα πρέπει να έχουμε υπόψη ότι αυτό ήταν μέρος της θεραπευτικής προσευχής για τους αρρώστους και περιλάμβανε αμοιβαία εξομολόγηση των αμαρτιών και όχι μια μονόδρομη εξομολόγηση από τον αμαρτωλό προς τον ιερέα. Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα σε αυτή την περικοπή που να υπονοεί ότι αυτός είναι ο τρόπος λήψης συγχώρεσης, πόσο μάλλον ότι είναι ο μοναδικός τρόπος.

Ιωάννου 1:9). Πρόκειται για μια άμεση επικοινωνία με τον Θεό διαμέσου του Χριστού και το εδάφιο δεν αναφέρει κανέναν άλλο όρο. Αντιθέτως όμως, η Καθολική θεολογία διδάσκει ότι η μετάνοια και η ομολογία πρέπει να συνοδεύονται από έργα μετάνοιας, για να πληρωθεί το πλήρες τίμημα των αμαρτιών μας. “Μετά την αποδοχή της άφεσης αμαρτιών υπάρχει συνήθως μια εγκόσμια χρέωση που θα ξεπληρωθεί με έργα μετάνοιας... Αν τιμωρήσεις τη δική σου αμαρτία, ο Θεός θα σου χαριστεί· σε οποιαδήποτε όμως περίπτωση δεν θα γλυτώσεις την τιμωρία... Ο Θεός θέλει να εκτελεστούν τα έργα μετάνοιας ώστε να πληρώσουμε το χρέος μας προς τη δικαιοσύνη Του... Αν και δεν είναι υποχρεωτικό να ομολογήσεις την ίδια αμαρτία κατ’ επανάληψη, θεωρούμε ότι είναι ωφέλιμο να επαναλάβεις την εξομολόγηση εξαιτίας της ταπείνωσης που ενέχει... Ο άγιος Θωμάς ανέφερε την ίδια αιτία για αυτή την πράξη: όσο πιο συχνά κάποιος εξομολογηθεί μια αμαρτία, τόσο περισσότερο μειώνεται η ποινή του· άρα κάποιος θα μπορούσε να εξομολογείται ξανά και ξανά μέχρι να πληρωθεί όλη η ποινή... Αυτοί που ενδιαφέρονται σοβαρά για τη σωτηρία τους δεν θεωρούν υπερβολική καμία θυσία, αν θα μπορούσαν έτσι να κερδίσουν και πάλι την εύνοια του Θεού.”³⁶

Η τελευταία πρόταση αγγίζει την καρδιά του προβλήματος του δόγματος της συγχώρεσης μέσω της εξομολόγησης στο ιερατείο και των έργων μετάνοιας. Στο σύστημα αυτό ο Θεός είναι το θιγμένο πρόσωπο και εμείς πρέπει να κερδίσουμε την εύνοια Του και να ικανοποιήσουμε τη δικαιοσύνη Του. Η Αγία Γραφή όμως διδάσκει ότι εμείς έχουμε αποξενωθεί από τον Θεό, έχουμε συμπεριφερθεί εχθρικά και έχουμε απορρίψει την αγάπη Του και Εκείνος κάνει ότι είναι δυνατό για να μας φέρει πάλι κοντά Του. “Ο Θεός, όμως, δείχνει τη δική του αγάπη σε μας, επειδή, ενώ εμείς ήμασταν ακόμα αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για μας... Αν, ενώ ήμασταν εχθροί, συμφιλιωθήκαμε με τον Θεό διαμέσου του θανάτου του Υιού του, πολύ περισσότερο, εφόσον συμφιλιωθήκαμε, θα σωθούμε με τη ζωή Του” (Ρωμαίους 5:8-10).

Η ΒΑΒΥΛΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ένα από τα κύρια γνωρίσματα της σύγχρονης Βαβυλώνας είναι ο πόλεμος ενάντια στο λαό του Θεού - “Και είδα τη γυναίκα που μεθούσε από το αίμα των αγίων, και από το αίμα των μαρτύρων του Ιησού” (Αποκάλυψη 17:6). Ο πόλεμος αυτός είναι συνέχεια του πολέμου που διεξήχθη από τη Βαβυλώνα του Μεσαίωνα (το θηρίο της Αποκάλυψης 13, που “του δόθηκε να κάνει πόλεμο με τους αγίους, και να τους νικήσει” Αποκάλυψη 13:7). Η έχθρα της Βαβυλώνας αποτελεί απλά μια έκφραση της οργής του αθέατου ηγέτη της, του μεγάλου δράκοντα, του Σατανά - “Και ο δράκοντας οργίστηκε ενάντια στη γυναίκα, και πήγε να κάνει πόλεμο με τους υπόλοιπους από το σπέρμα της, που τηρούν τις εντολές του Θεού και έχουν τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού” (Αποκάλυψη 12:17). Εδώ βλέπουμε ότι η κύρια αιτία της οργής του Σατανά κατά του λαού του Θεού είναι επειδή τηρούν τις εντολές Του. Όπως είδαμε στην ενότητα 13: *Ο Στόχος του Θηρίου να αλλάξει το νόμο του Θεού*, ο Σατανάς ανέκαθεν επιτίθονταν στις εντολές του Θεού, επειδή αποκαλύπτουν και καταδικάζουν τη φιλοδοξία του να πάρει τη θέση του Θεού και να γίνει αντικείμενο λατρείας. Γι’ αυτό “θα κατατρέχει τους αγίους του Υψίστου και θα διανοηθεί να μεταβάλλει καιρούς και νόμους” (Δανιήλ 7:25).

Η πλειοψηφία των εντολών, όπως η απαγόρευση της ψευδομαρτυρίας, της κλοπής και της μοιχείας, προφανώς στοχεύουν προς το συμφέρον της κοινωνίας γενικότερα, η Καθολική Εκκλησία ωστόσο έχει καταφέρει να θεσπίσει την παραβίαση δυο³⁷ εντολών.³⁸ Η δεύτερη εντολή

³⁶ Catholic Encyclopedia, άρθρο “Penance”.

³⁷ Είναι αξιοσημείωτο ότι οι δυο πιο μακροσκελείς εντολές, η δεύτερη και η τέταρτη, αποτελούν εκείνες που παραβιάζονται επίσημα, σαν ο Θεός να έκανε μια ειδική προσπάθεια να αποτρέψει την παραβίασή τους γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι αυτές οι εντολές θα αποτελούσαν τον ιδιαίτερο στόχο του εχθρού. Στην Καθολική κατήχηση

απαγορεύει τη δημιουργία, την προσκύνηση και την υπηρεσία ψεύτικων θεών: “Μην κάνεις για τον εαυτό σου είδωλο μήτε ομοίωμα κάποιου, από όσα είναι στον ουρανό επάνω ή όσα είναι στη γη κάτω ή όσα είναι στα νερά κάτω από τη γη”. Ωστόσο, οι Καθολικές εκκλησίες είναι γεμάτες με αγάλματα και εικόνες “αγίων” που έχουν πεθάνει, και οι Καθολικοί διδάσκονται να προσκυνούν, να φιλούν και να προσεύχονται στις εικόνες των αγίων· επίσης, σε αυτούς αφιερώνονται λειτουργίες και εορτές. Μερικές από τις εικόνες έχουν θαυματουργές ιδιότητες, ώστε οι πιστοί να ταξιδεύουν σε διάφορα μέρη για προσκύνηση με την ελπίδα να λάβουν ιδιαίτερη χάρη. Παρόλο που οι θεολόγοι επιμένουν ότι τα θαύματα αποτελούν εκδηλώσεις των ενεργειών του Θεού, σε πρακτικό επίπεδο η τιμή αποδίδεται στους αγίους.

Τα κεφάλαια 13 και 14 έχουν παρουσιάσει την προσπάθεια του παπισμού να αλλάξει την τέταρτη εντολή, αντικαθιστώντας το Σάββατο της έβδομης ημέρας με την Κυριακή. Όπως είδαμε, αυτή η αλλαγή θα είναι ένα διεθνές θέμα διαμάχης που θα κορυφωθεί με το χάραγμα του θηρίου και το διάταγμα της θανατικής ποινής. Έχει ενδιαφέρον να επισημάνουμε ότι Καθολικοί συγγραφείς υποδεικνύουν την αποδοχή αυτής της αλλαγής από τις Προτεσταντικές εκκλησίες ως σημείο της εξουσίας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας - “Όταν τιμούν την Κυριακή, αναγνωρίζουν (οι Προτεστάντες) την εξουσία της Καθολικής Εκκλησίας να επιτελεί θρησκευτικές εορτές και να τους ελέγχει για την αμαρτία”.³⁹

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η πρώτη και η δεύτερη εντολή απαγορεύουν να έχουμε άλλους θεούς πλην του μοναδικού Θεού, την προσκύνηση άλλων θεών, τη δημιουργία, λατρεία και προσκύνηση ομοιωμάτων οποιασδήποτε μορφής. Απαγορεύουν συγκεκριμένα την προσκύνηση και την υπηρεσία προς οποιονδήποτε ή οτιδήποτε άλλο εκτός του Θεού. Ωστόσο, αν και η παραβίαση αυτών των δυο εντολών αποτελεί ίσως την πιο σοβαρή και προσβλητική αμαρτία,⁴⁰ παραβλέπονται από την Καθολική (και την Ορθόδοξη) εκκλησία στην περίπτωση της λατρείας της παρθένου Μαρίας.

Οι Καθολικοί επισήμως ισχυρίζονται ότι δεν λατρεύουν τη Μαρία, αλλά τη σέβονται και την τιμούν εξαιτίας του σημαντικού της ρόλου ως μητέρας του Κυρίου. Το γεγονός όμως είναι ότι η Καθολική διδασκαλία και πρακτική δεν είναι τίποτα άλλο παρά λατρεία. Σε αυτήν αποδίδονται αρκετές από τις πιο σημαντικές εκκλησιαστικές γιορτές, λειτουργίες και προσευχές,⁴¹ όπως επίσης θαύματα και απαντήσεις σε προσευχές. Αναρίθμητες εκκλησίες και ναοί είναι αφιερωμένοι σε εκείνη - “Αυτοί οι ιεροί τόποι, οι οποίοι πολλαπλασιάσθηκαν σε κάθε μέρος της Ευρώπης, χρωστούν τη φήμη τους στις εγκόσμιες και πνευματικές ευμένειες, οι οποίες πιστεύεται ότι χορηγήθηκαν από την αγία παρθένο σε αυτούς που την εκλιπάρησαν στους ευλογημένους τόπους. Εξαιτίας της ευγνωμοσύνης των προσκυνητών, στολίστηκαν με τα πιο πολύτιμα δώρα, χρυσά στέμματα, πολύτιμοι λίθοι και κεντητά ενδύματα είναι κάτι που συναντάμε συνεχώς σε αυτούς τους ναούς... Η ιδιαίτερη δημοτικότητα του κάθε τόπου οφείλεται σε κάποια

υπάρχει μια προφανής προσπάθεια να αποκρυφτεί η δεύτερη εντολή, συνδυάζοντάς την με την πρώτη σε μια συντετμημένη μορφή (“Μην έχεις άλλους θεούς εκτός από μένα”), χωρίς να γίνει καμία αναφορά στα είδωλα.

³⁸ Ο Ιάκωβος τονίζει ότι η παραβίαση μίας εντολής ισοδυναμεί με την παραβίαση όλων των εντολών (βλ. Ιακώβου 2:10,11).

³⁹ “Abridgment of Catholic Doctrine”, White, EG “The Great Controversy” κεφάλαιο “God’s Law Immutable”, Pacific Press.

⁴⁰ Οι πιο σοβαρές προειδοποιήσεις στην Παλαιά και Καινή Διαθήκη σχετίζονται με την προσκύνηση των ψεύτικων θεών, π.χ. “Όποιος θυσιάζει σε θεούς, εκτός από τον Κύριο μόνον, θα εξολοθρευτεί” (Εξοδος 22:20). “Όποιος προσκυνάει το θηρίο και την εικόνα του... θα πιει κι αυτός από το κρασί του θυμού του Θεού, που είναι κερασμένο ανόθευτο μέσα στο ποτήρι της οργής του· και θα βασανιστεί με φωτιά και θειάφι...” (Αποκάλυψη 14:9,10).

⁴¹ Στο Ροζάριο, που αποτελεί την πιο συνηθισμένη προσευχή των Καθολικών, το “Χαίρε Μαρία” εκφράζεται 53 φορές ενώ το “Πάτερ Ημών” εκφράζεται μόνο 6 φορές!

θαυματουργική εκδήλωση που πιστεύεται ότι συνέβη εκεί. Έχει ειπωθεί πως έρευσε αίμα από ορισμένα αγάλματα και εικόνες της παρθένου Μαρίας που είχαν υποστεί σύλληψη. Άλλα αγάλματα δάκρυσαν και σε κάποιες περιπτώσεις το κεφάλι έσκυψε ή το χέρι υψώθηκε σε ευχαριστία”.⁴²

Αν και οι θεολόγοι παραδέχονται ότι πολλές από αυτές τις λαϊκές αφιερώσεις είναι απλώς δεισιδαιμονίες, η Καθολική Εκκλησία δεν προσπαθεί να τις σταματήσει· αντίθετα τις ενθαρρύνει, επειδή αποτελούν τεράστια πηγή εσόδων και έχουν φτάσει στο σημείο να τις υπερασπίζονται με το αιτιολογικό ότι συμβάλουν στην προσωπική ευλάβεια του πιστού. “Δεν μπορούμε να αρνηθούμε ότι η λαϊκή αφιέρωση στην παρθένο Μαρία συχνά συνεπάγεται υπερβολή και κατάχρηση. Ωστόσο, μπορούμε να πιστεύουμε ότι η απλή εμπιστοσύνη και αφοσίωση των ανθρώπων συχνά επιβραβεύεται σύμφωνα με την ειλικρινή πρόθεση να υποβάλλουν τα σέβη τους στη Μητέρα του Θεού”⁴³

Ακόμα και εδάφια της Αγίας Γραφής έχουν παραποιηθεί για να προσδώσουν στη Μαρία έναν θεϊκό ρόλο στη σωτηρία των ανθρώπων. Η πρώτη υπόσχεση για έναν σωτήρα βρίσκεται στη Γένεση 3:15: “Θα στήσω (ο Θεός) έχθρα ανάμεσα σε σένα (Σατανά) και στη γυναίκα, και ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της· αυτός (ο Χριστός) θα σου συντρίψει το κεφάλι, κι εσύ θα του λογχίσεις τη φτέρνα του”. Στην Καθολική Αγία Γραφή το κείμενο αλλάχτηκε ώστε να λέει, “Αυτή θα σου συντρίψει το κεφάλι, κι εσύ θα λογχίσεις τη φτέρνα της”, με το “αυτή” και το “της” να αναφέρονται στη Μαρία. Η Καθολική Εκκλησία παραδέχεται ότι άλλαξε την Αγία Γραφή, αλλά υπεραμύνεται της αλλαγής επειδή συμφωνεί με την εξύψωση της παρθένου Μαρίας.⁴⁴ Η πιο σαφής διδασκαλία της Αγίας Γραφής (“επειδή ένας Θεός υπάρχει, ένας είναι και ο μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός” Α΄ Τιμόθεον 2:5) ακυρώνει τους Καθολικούς τίτλους της Μαρίας ως “Μεσολαβήτριας” και “συνλυτρώτριας”.⁴⁵

Για αιώνες η Εκκλησία επιμένει να χρησιμοποιεί τον βλάσφημο τίτλο “Θεοτόκος”. Για παράδειγμα, η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει τα εξής: “Ο Χριστός είναι ο Λόγος που έγινε σάρκα, ο Λόγος που έλαβε την ανθρώπινη φύση στη μήτρα της Μαρίας. Δεδομένου ότι η Μαρία αληθώς ήταν η μητέρα του Ιησού και δεδομένου ότι ο Ιησούς ήταν αληθώς Θεός από την πρώτη στιγμή της σύλληψής Του, η Μαρία είναι αληθώς η μητέρα του Θεού”.⁴⁶ Σύμφωνα με αυτή τη δήλωση είναι η Καθολική διδασκαλία ότι η Μαρία ήταν αναμάρτητη - “Συνέλαβε (η Μαρία) χωρίς την κηλίδα του προπατορικού αμαρτήματος και έδειξε πλήρη ταπεινοφροσύνη και υπομονή στην

⁴² Catholic Encyclopedia, άρθρο “*Virgin Mary*”.

⁴³ Αυτόθι.

⁴⁴ Η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια διαβεβαιώνει: “Η διαφορά μεταξύ του Εβραϊκού κειμένου και της δικής μας έκδοσης αφορά στο ποιος θα επιφέρει το θανατηφόρο πλήγμα στο φίδι. Η δική μας έκδοση συμφωνεί με τη λατινική διατύπωση της Vulgata “αυτή” (ipsa) που αναφέρεται στη γυναίκα, ενώ το Εβραϊκό κείμενο λέει “αυτός”(ipse), που αναφέρεται στο σπέρμα της γυναίκας. Σύμφωνα με τη δική μας έκδοση και τη Vulgata, η γυναίκα η ίδια θα πραγματοποιήσει τη νίκη· σύμφωνα με την Εβραϊκή, αυτή θα νικήσει διαμέσου του σπέρματός της. Με αυτή την έννοια η παπική βούλλα “Ineffabilis” αποδίδει τη νίκη στην Παναγία. Η διατύπωση “αυτή” δεν είναι ούτε μια εσκεμμένη παραφθορά ούτε ένα απρομελέτητο λάθος· αποτελεί, μάλλον, μια επεξηγηματική έκδοση εκφράζοντας σαφώς το ρόλο της Παναγίας στη νίκη κατά του φιδιού, ο οποίος δεν είναι σαφής στο Εβραϊκό πρωτότυπο. Η δύναμη της Χριστιανικής παράδοσης σχετικά με το ρόλο της Παναγίας στη νίκη μπορεί να υπονοηθεί από τη διατύπωση του όρου “αυτή” στην έκδοση του Αγίου Ιερώνυμου, παρόλη τη γνώση του πρωτότυπου κειμένου που είχε στη διάθεσή του και με τη διατύπωση του όρου “αυτός” στην αρχαία Λατινική έκδοση” (Catholic Encyclopedia, άρθρο “*Virgin Mary*”).

⁴⁵ “Το γεγονός ότι απευθυνόμαστε στην παρθένο Μαρία στην προσευχή συμβαίνει εξαιτίας της θέσης που έχει συνεχώς δίπλα στο θρόνο του Θεού ως μεσίτρια της Θείας χάριτος. Εκείνη με την αξία της, γίνεται περισσότερο αποδεκτή από Εκείνον, και ως εκ τούτου ξεπερνά σε εξουσία όλους τους αγγέλους και τους αγίους στον ουρανό. Τώρα, αυτή η φιλεύσπλαχνη θέση της ίσως, να μη φαίνεται σε καμία άλλη μορφή προσευχής όπως αυτή στο Ροζάριο. Επειδή στο Ροζάριο ο ρόλος που ανέλαβε η Μαρία ήταν να γίνει συνλυτρωτής μας” άρθρο “*On the Rosary*”, His Holiness Pope Leo XIII, September 8, 1894, Quoted in The Catholic Encyclopedia.

⁴⁶ Αυτόθι.

καθημερινή της ζωή, (Λουκάν 1:38,48) ακόμη και σε πολύ σκληρές συνθήκες (Λουκάν 2:7, 35, 48, Ιωάννην 19:25-27). Στο θέμα της αμαρτίας η Μαρία εξαιρείται. Η εξαίρεση της Μαρίας από την αμαρτία βεβαιώνεται από τη σύνοδο του Τριδέντο".⁴⁷ Αντίθετα, η Αγία Γραφή δηλώνει ξεκάθαρα: "Δεδομένου ότι, όλοι αμάρτησαν, και στερούνται τη δόξα του Θεού – Δεν υπάρχει δίκαιος ούτε ένας" (Ρωμαίους 3:23, 10). Η Μαρία η ίδια ανέκραξε: "Το πνεύμα μου αγαλλίασε στον Θεό τον σωτήρα μου"⁴⁸ - μια σαφέστατη δήλωση ότι και εκείνη ήταν αμαρτωλή και χρειαζόταν έναν Σωτήρα.

Αυτή είναι η πραγματική τραγωδία στη λατρεία της Μαρίας, όπως και στα υπόλοιπα δογματικά πιστεύω και πρακτικές ειδωλολατρικής προέλευσης που είναι τόσο εμφανή στη Ρωμαιοκαθολική Θρησκεία. Στον αληθινό Χριστιανισμό, όπως διδάσκεται στην Αγία Γραφή, η ζωή, η θυσία, η ανάσταση, η μεσιτεία και η επιστροφή του Χριστού είναι κεντρικά θέματα σε κάθε δογματικό πιστεύω και πρακτική και βασικός σκοπός της ζωής ενός Χριστιανού είναι να αναπτύξει και να διατηρήσει μια προσωπική, άγια και σωτήρια σχέση με τον Θεό (Πατέρα, Υιό και Άγιο Πνεύμα). Όμως, στην Καθολική θρησκεία η προσοχή εστιάζεται σε αυτό που κάνει η Εκκλησία, ο ιερέας, οι επίσκοποι και ο πάπας, σε αυτό που κάνουν οι άγιοι και η παρθένος Μαρία και σε αυτό που κάνω εγώ για τη σωτηρία της ψυχής μου. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, βρίσκονται σε μεγάλο βαθμό στο παρασκήνιο. Στην προσπάθεια να τιμώνται εκείνοι που σχετίζονται με το Θεό, πολλές φορές οι πιστοί ξεχνούν τον Ίδιο τον Θεό.

Για να μιλήσουμε με καθημερινούς όρους, αν είσαι άρρωστος, γιατί να πας στην μητέρα ή στους φίλους του γιατρού αντί για τον ίδιο τον γιατρό; Αν το σπίτι σου έχει πιάσει φωτιά, γιατί να καλέσεις τη μητέρα ή τους φίλους του πυροσβέστη και όχι τον ίδιο τον πυροσβέστη; Η μόνη αιτία θα ήταν αν, σε κάποιο βαθμό, πίστευες ότι ο γιατρός ή ο πυροσβέστης δεν είναι πραγματικά πρόθυμοι ή ότι είναι πολύ απασχολημένοι για να σε βοηθήσουν και πρέπει να πειστούν από τη μητέρα ή τους φίλους τους, οι οποίοι σε αγαπάνε περισσότερο. Ο Θεός όμως έδειξε στο σταυρό ότι σε αγαπάει περισσότερο από την ίδια τη ζωή Του και θα κάνει τα πάντα για σένα. Δεν χρειάζεται κάποιος να Τον πείσει να σε βοηθήσει και περισσότερο από καθετί επιθυμεί απλώς να έρθεις εσύ σε Εκείνον.

Η ΠΟΡΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ

Τα ψεύτικα δογματικά πιστεύω που έχουν οδηγήσει στην έκπτωτη κατάσταση της Βαβυλώνας εξελίχθηκαν σταδιακά και τελειοποιήθηκαν στον Μεσαίωνα. Η Προτεσταντική Μεταρρύθμιση διόρθωσε αρκετά από τα λάθη· δέχτηκε το δόγμα της δικαίωσης μέσω της πίστης και της θεόπνευστης εξουσίας της Αγίας Γραφής και απέρριψε κάποια από τα χειρότερα δόγματα όπως το ιερατείο, την κυριολεκτική παρουσία του Χριστού στη Θεία Κοινωνία, την εξομολόγηση και τα έργα μετάνοιας, τη λατρεία των αγίων και την εξουσία του πάπα και της παράδοσης. Όμως, παρόλα αυτά το βιβλίο της Αποκάλυψης διδάσκει ότι η Βαβυλώνα στον έσχατο καιρό θα έχει μια πιο εκτεταμένη επιρροή από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Ο τίτλος στο μέτωπο της μεγάλης πόρνης είναι "Η Μητέρα των Πορνών", που υποδηλώνει ότι η μητέρα έχει θυγατέρες με όμοια χαρακτηριστικά. Στην ενότητα 16:13 *Η ανίερη Τριάδα* είδαμε ότι θα υπάρχει μια ανίερη τριάδα που θα αποτελείται από τον δράκοντα (τον πνευματισμό), το θηρίο (τον Καθολικισμό) και τον ψευδοπροφήτη (τον αποστάτη Προτεσταντισμό), η τριπλή ένωση γίνεται εμφανής όταν "η μεγάλη πόλη διαιρέθηκε σε τρία μέρη" στην τελευταία πληγή (Αποκάλυψη 16:19).

Βεβαίως η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει σχεδόν τα ίδια δόγματα με την Καθολική, αν και δεν έχει καλές σχέσεις μαζί της εδώ και περίπου δέκα αιώνες. Επιπλέον, σχεδόν όλες οι Προτεσταντικές

---

⁴⁷ Αυτόθι.

⁴⁸ Λουκάν 1:47.

Εκκλησίες έχουν διατηρήσει μερικά από τα Καθολικά δόγματα που αποτελούν “τον οίνο της Βαβυλώνας”, όπως η αθανασία της ψυχής, η αιώνια κόλαση, η ενσυνείδητη κατάσταση των νεκρών, η απόρριψη του Σαββάτου ως η έβδομη ημέρα ανάπαυσης και λατρείας, γιορτές ειδωλολατρικής προέλευσης και το νηπιobάπτισμα. Παρόλο που έχουν αυτά τα κοινά σημεία οι Προτεσταντικές εκκλησίες από την εποχή των μεταρρυθμιστών έχουν επίμονα αρνηθεί να έχουν επαφή με την Καθολική Εκκλησία. Σύμφωνα όμως με την Αγία Γραφή ο διαχωρισμός αυτός θα αλλάξει και όντως το βλέπουμε να συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας καθώς όλο και περισσότεροι Προτεστάντες και Καθολικοί συνεργάζονται σε κοινά κοινωνικά και πολιτικά θέματα και λατρεύουν τον Θεό μαζί.

Ποιά είναι όμως η “κόλλα” που επιτρέπει στους Προτεστάντες και τους Καθολικούς να έχουν κοινωνία παρ’ όλες τις σημαντικές δογματικές διαφορές; Ένας από τους παράγοντες είναι το κίνημα της Πεντηκοστής, ένα κίνημα που έχει εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο τόσο στις Προτεσταντικές όσο και στις Καθολικές Εκκλησίες. Οι δογματικές διαφορές υποτιμούνται επειδή το κίνημα στηρίζεται στην εμπειρία της λατρείας, με έμφαση στη μουσική, στη γλωσσολαλιά και στην προφητεία. Εκείνοι που συμμετέχουν στη συναισθηματική λατρεία αισθάνονται ότι έχουν κοινωνία Πνεύματος, άρα οι διχόνοιες που οφείλονται στη δογματική φαίνεται να αποτελούν άρνηση της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος και της παρουσίας Του στη ζωή των πιστών, ανεξαρτήτως των δογματικών πεποιθήσεών τους.

Θεωρείται ότι το κίνημα της Πεντηκοστής προέρχεται από την Εκκλησία του Αζούσα στο Los Angeles το 1906, αν και η πλειοψηφία των χαρακτηριστικών της λατρείας τους, όπως η γλωσσολαλιά, είχαν ήδη εμφανιστεί σε κάποιες εκκλησίες πολύ νωρίτερα.⁴⁹ Η γλωσσολαλιά ήταν ένα περιθωριακό φαινόμενο μέχρι τη δεκαετία του 1970, όταν και συνδυάστηκε με τη σύγχρονη μουσική και επεκτάθηκε ραγδαία. Παρόλο που αρκετές Εκκλησίες της Πεντηκοστής βασίζονται στην Αγία Γραφή, υπάρχουν άλλες που θεωρούν τα “χαρίσματα του Πνεύματος” κέντρο της πίστης και της λατρείας τους. Το κίνημα της Πεντηκοστής έχει ξεπεράσει όλα τα δογματικά σύνορα και ουσιαστικά αποτελεί ένα πολύ πιο ισχυρό όπλο για την ένωση των Εκκλησιών σε σύγκριση με το Οικουμενικό κίνημα και τις επίσημες συζητήσεις που έχουν γίνει γύρω από δογματικά θέματα.

Δυστυχώς, η ενότητα του κινήματος της Πεντηκοστής βασίζεται σε στοιχεία που δεν στηρίζονται στην Αγία Γραφή. Η γλωσσολαλιά, για παράδειγμα, παρουσιάζεται σε πολλές μη Χριστιανικές θρησκείες, γεγονός που δείχνει ότι δεν πηγάζει κατ’ ανάγκη από το Άγιο Πνεύμα. Μελέτες που έχουν γίνει βασιζόμενες σε ηχογραφήσεις του φαινομένου της γλωσσολαλιάς από γλωσσολόγους, έχουν αποδείξει ότι δεν προφέρεται καμία γνωστή γλώσσα, ούτε έχει τα γλωσσικά στοιχεία μιας πραγματικής γλώσσας.⁵⁰ Αυτό έρχεται σε αντίθεση με το χάρισμα των γλωσσών όπως περιγράφεται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, το οποίο αναμφισβήτητα

---

⁴⁹ Από το 1864 ακόμα, μια χριστιανή συγγραφέας έγραψε “κάποια από αυτά τα άτομα, έχουν πρακτικές που αποκαλούν χαρίσματα και υποστηρίζουν ότι τους έχει τοποθετήσει ο Κύριος στην εκκλησία. Μιλούν με ασυνάρτητες γλώσσες και τις αποκαλούν η άγνωστη γλώσσα, η οποία είναι άγνωστη όχι μόνο στους ανθρώπους αλλά και στον Κύριο και σε ολόκληρο τον ουρανό.” White, EG, Testimonies for the Church, τομ. 1 κεφ. 76, Pacific Press. Το 1900 η ίδια συγγραφέας προείπε ότι θα υπάρξουν μελλοντικές πνευματικές εκδηλώσεις που περιγράφουν πλήρως κάποιες από τις ακραίες τελετές λατρείας της εκκλησίας της Πεντηκοστής: “Όσα περιγράφετε ότι συμβαίνουν στην Ιντιάνα, ο Κύριος μου έδειξε ότι θα συμβούν ακριβώς πριν το κλείσιμο της θύρας της χάρις... θα υπάρχουν φωνές, με τύμπανα, μουσική και χορό. Οι αισθήσεις των λογικών ανθρώπων θα μπερδευτούν τόσο πολύ ώστε δεν θα μπορούν να τις εμπιστευτούν για να λάβουν σωστές αποφάσεις... Μια φασαρία διαταράσσει τις αισθήσεις και διαστρέφει εκείνο που αν διεξαχθεί σωστά, θα είναι μια ευλογία. Οι σατανικές δυνάμεις αναμειγνύονται με τη φασαρία και γίνεται ένα καρναβάλι και αυτό αποκαλείται έργο του Αγίου Πνεύματος... αυτά που συνέβησαν στο παρελθόν θα συμβούν και στο μέλλον. Ο Σατανάς θα κάνει τη μουσική μια παγίδα με τον τρόπο που θα παίζεται.” White, 2 Selected Messages 36, 38 (1900), Pacific Press.

⁵⁰ Βλ. Gerhard Hasel, *Speaking in Tongues*, 1994, Adventist Theological Society Publications.

εκδηλώνεται με ξένες γλώσσες που μπορούν να γίνουν κατανοητές από τους ακροατές.⁵¹ Κάποιοι Πεντηκοστιανοί αντιμετωπίζοντας αυτή την πραγματικότητα ισχυρίζονται ότι το χάρισμα των γλωσσών είναι μια “ουράνια γλώσσα”, δεν υπάρχουν όμως Γραφικές αποδείξεις ότι η χρήση μιας ουράνιας γλώσσας αποτελούσε μέρος της εμπειρίας της πρώτης εκκλησίας.⁵² Φαίνεται ότι η γλωσσολαλιά (όχι το Βιβλικό χάρισμα των γλωσσών, αλλά η σύγχρονη πρακτική σε Εκκλησίες της Πεντηκοστής) είναι μια ανθρώπινη ικανότητα που μπορεί να διδαχτεί μέσα από τη μίμηση και την εξάσκηση. Οπότε παρόλο που δεν πηγάζει από το Άγιο Πνεύμα είναι αυθαίρετο να θεωρήσουμε ότι προέρχεται υποχρεωτικά “από τον διάβολο”. Το πρόβλημα όμως προκύπτει όταν η γλωσσολαλιά θεωρείται μια άμεση μορφή επικοινωνίας με τον Θεό που δεν πρέπει να υποταχθεί στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, ούτε στο Λόγο του Θεού για επιβεβαίωση.⁵³

Παρομοίως, οι προφητείες διαφόρων ατόμων, στις οποίες Χριστιανοί που έχουν το “χάρισμα της προφητείας” μεταφέρουν “μηνύματα από τον Θεό” προς άλλα μέλη της Εκκλησίας, συχνά δεν τηρούν το βασικό κριτήριο που θέτει η Αγία Γραφή, δηλαδή ότι η προφητεία πρέπει να πραγματοποιηθεί.⁵⁴ Δεν είναι σπάνιο μια προφητεία ή ο “λόγος της γνώσης” να μην

---

⁵¹ Στην περικοπή Πράξεις 2:6-11 ο απόστολος Λουκάς φροντίζει να προβάλει τις διαφορετικές γλώσσες που μίλησαν οι μαθητές. Αυτό, μαζί με τις Πράξεις 10:46 (“τους άκουγαν να μιλούν γλώσσες, και να μεγαλύνουν τον Θεό”) αποτελούν παραδείγματα που καθιστούν σαφές ότι το χάρισμα της γλώσσας είναι η υπερφυσική ικανότητα να μιλάει κάποιος σε μια γλώσσα που δεν έχει μάθει. Στα υπόλοιπα παραδείγματα στις Πράξεις, ο Πέτρος λέει είτε ότι το χάρισμα ήταν το ίδιο όπως στην ημέρα της Πεντηκοστής (δηλ. ξένες γλώσσες, Πράξεις 10:44-46, 11:15-17) είτε δεν το καθορίζει (Πράξεις 19:4-6). Στη Α΄ Κορινθίου 12-14 υπάρχουν εδάφια που φαίνεται να στηρίζουν την άποψη των ξένων γλωσσών και άλλα που φαίνεται να στηρίζουν μια προσωπική, ακατάληπτη γλώσσα προσευχής. Ωστόσο, μια βασική αρχή εξήγησης της Αγίας Γραφής είναι ότι πρέπει να χρησιμοποιούνται σαφέστερα εδάφια, για να εξηγηθούν αυτά που δεν είναι τόσο σαφή.

⁵² Προφανώς οι γλώσσες που μιλούσαν την Ημέρα της Πεντηκοστής δεν ήταν μια ουράνια γλώσσα - πρώτα, η λέξη “γλώσσες” (Πράξεις 2:4) αναφέρεται σε πληθυντικό αριθμό, στοιχείο το οποίο δείχνει ότι δεν μίλησαν μια ουράνια γλώσσα, αλλά αρκετές επίγειες γλώσσες (και η περικοπή απαριθμεί τις γλώσσες που μίλησαν οι μαθητές). Είναι αλήθεια ότι ο Παύλος έγραψε: “Αν μιλάω τις γλώσσες των ανθρώπων και των αγγέλων, αλλά δεν έχω αγάπη...” (Α΄ Κορινθίου 13:1), αυτή η δήλωση όμως είναι απλά η πρώτη σε μια λίστα υποθετικών, υπερβολικά πνευματικών εμπειριών, τις οποίες ο Παύλος δεν είχε δοκιμάσει. Για παράδειγμα, δεν “γνώρισε όλα τα μυστήρια και όλη τη γνώση” (εδ. 2, σύγκρισε Α΄ Κορινθίου 13:9), δεν είχε “όλη την πίστη” (εδ. 2, σύγκρισε Β΄ Κορινθίου 1:8) ούτε “διένειμε όλα τα υπάρχοντά” του (εδ. 3, σύγκρισε Β΄ Τιμόθεον 4:15) ούτε “παρέδωσε το σώμα του, για να καεί” (εδ. 3, σύγκρισε Πράξεις 25:11). Πραγματικά, μια προσεκτική μελέτη της Α΄ Κορινθίου 12-14 δείχνει ότι ο Παύλος αντιμετώπισε στην Κόρινθο το ίδιο πρόβλημα που υπάρχει στις Εκκλησίες της Πεντηκοστής σήμερα: 1) η επιμονή ότι το χάρισμα της γλώσσας θα πρέπει να παρουσιαστεί σε κάθε Χριστιανό που βαπτίστηκε από το Άγιο Πνεύμα (Α΄ Κορινθίου 12:7-11, 30, 14:1,2,12) 2) η αποτυχία να εκφωνούν μερικοί ένα κατανοητό μήνυμα που θα οικοδομήσει την Εκκλησία και μάλλον να μεγαλύνουν τον εαυτό τους εκδηλώνοντας δημοσία το “χάρισμά” τους (Α΄ Κορινθίου 14:4-6, 12, 16, 19, 26), 3) η δημιουργία μιας άτακτης συνάθροισης που θα προκαλεί αηδία στους άπιστους που βρίσκονταν εκεί (Α΄ Κορινθίου 14:16,22,23,27, 33,40). Αν και υπάρχουν μερικά εδάφια που θα μπορούσαν να εξηγηθούν με τέτοιο τρόπο ώστε να στηρίζουν την ακατάληπτη, εκστατική γλωσσολαλιά, (Α΄ Κορινθίου 14:2, 9,14), ο Παύλος κάνει σε αυτά αρνητικές αναφορές, με αποτέλεσμα να μην αναιρείται η σαφής διδασκαλία των Πράξεων 2:6-11. Αν και η Α΄ Κορινθίου 14 είναι η αγαπημένη περικοπή για εκείνους που υποστηρίζουν τη γλωσσολαλιά, τα περισσότερα εδάφια στηρίζουν την εξήγηση της ομιλίας σε ξένες γλώσσες που δεν είχαν μάθει ούτε ο ομιλητής ούτε οι ακροατές (Α΄ Κορινθίου 14:5,9-11, 13). Ακόμη κι έτσι να ήταν, αν οι Πεντηκοστιανοί ακολουθούσαν προσεκτικά τις οδηγίες για λατρεία που δόθηκαν στην Α΄ Κορινθίου 14:26-40, δεν θα υπήρχαν αυτές οι πολυθόρυβες, άτακτες, υπερεκστατικές λειτουργίες, οι οποίες χαρακτηρίζουν μερικές Εκκλησίες της Πεντηκοστής.

⁵³ Ο Ιερεμίας αφιερώνει σχεδόν ένα ολόκληρο κεφάλαιο (Ιερεμίας 29:9-40) στους ψευδοπροφήτες του Ισραήλ που “μιλούν οράσεις από την καρδιά τους” (εδ. 16). Το μήνυμά του συνοψίζεται στα εδάφια 31,32, που εφαρμόζονται σε μεγάλο βαθμό στη σημερινή εποχή: “Δέστε, εγώ είμαι ενάντια στους προφήτες, λέει ο Κύριος, που κινούν τις γλώσσες τους, και λένε: Αυτός λέει. Δέστε, εγώ είμαι ενάντια σ’ αυτούς που προφητεύουν ψεύτικα όνειρα, λέει ο Κύριος, που τα διηγούνται, και πλανούν τον λαό μου με τα ψέματά τους, και με την αφροσύνη τους, ενώ, δεν τους έστειλα εγώ ούτε τους πρόσταξα γι’ αυτό, καθόλου δεν θα ωφελήσουν αυτό τον λαό, λέει ο Κύριος”.

⁵⁴ “Ο προφήτης, όμως, που θα ασεβήσει, και θα μιλήσει εξ ονόματός μου έναν λόγο, που εγώ δεν τον πρόσταξα να μιλήσει ή όποιος μιλήσει εξ ονόματος άλλων θεών, ο προφήτης εκείνος θα θανατωθεί. Και αν πεις στην καρδιά σου:

πραγματοποιείται στις Εκκλησίες της Πεντηκοστής, κάτι που είναι απολύτως φυσιολογικό καθώς εκείνοι που έχουν το “χάρισμα” δεν το λαμβάνουν στα σοβαρά, επειδή δεν συνειδητοποιούν τη σοβαρότητα του να μιλάς εξ ονόματος του Θεού.

Αυτό δεν σημαίνει ότι όσοι ασκούν τη γλωσσολαλία ή προφητεύουν είναι κακοί άνθρωποι ή έχουν καταληφθεί από ένα κακό πνεύμα, αντιθέτως συνήθως είναι ειλικρινείς Χριστιανοί που απλώς ακολουθούν τις διδασκαλίες και τις παραδόσεις των Εκκλησιών τους. Ωστόσο, τα στοιχεία του κινήματος της Πεντηκοστής που δεν βασίζονται στην Αγία Γραφή μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τον διάβολο⁵⁵ και με γοργούς ρυθμούς γίνονται τα κοινά χαρακτηριστικά που ενώνουν διαφορετικά χριστιανικά δόγματα σε αυτό θα που είναι η τελευταία εκδήλωση της Βαβυλώνας.

18:4,5 ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ ΑΠΟ ΑΥΤΗ, Ο ΛΑΟΣ ΜΟΥ

“Και άκουσα μια άλλη φωνή από τον ουρανό, που έλεγε: Βγείτε έξω απ’ αυτή, ο λαός μου, και μη συγκοινωνήσετε στις αμαρτίες της, και μην πάρετε από τις πληγές της· επειδή, οι αμαρτίες της έφτασαν μέχρι τον ουρανό, και ο Θεός θυμήθηκε τα αδικήματά της” Αποκάλυψη 18:4,5.

Αυτή η επείγουσα έκκληση είναι το τελευταίο κάλεσμα σε μετάνοια πριν το κλείσιμο της θύρας της χάριτος και τις επτά τελευταίες πληγές.⁵⁶ Αποτελεί το ίδιο μήνυμα που μεταδίδεται από τους δυο μάρτυρες στο ενδέκατο κεφάλαιο και την τελική εκδήλωση του μηνύματος των 144.000 στο κεφάλαιο 14 (το μήνυμα των τριών αγγέλων). Το μήνυμα θα πραγματοποιήσει το σκοπό του καθώς ένα μεγάλο πλήθος θα εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Συγχρόνως όμως θα είναι αρκετά τρομακτικό για όσους επιλέξουν να το απορρίψουν. Το γεγονός αυτό αποτελεί ένα από τα κεντρικά θέματα του βιβλίου της Αποκάλυψης και παρουσιάζεται στα κεφάλαια 7, 10, 11 και 14.

Η έξοδος του μεγάλου πλήθους από τη Βαβυλώνα αποτελεί μια δικαίωση του Θεού που δημιούργησε αυτή τη γη για να κατοικείται από άγιους ανθρώπους δημιουργημένους κατά την εικόνα Του, που τελικά θα καθίσουν μαζί Του στο θρόνο Του ως συμβασιλείς του σύμπαντος.⁵⁷ Ο Σατανάς αφαίρεσε την κυριαρχία από την ανθρωπότητα και αξίωσε τη γη ως δική του και τους ανθρώπους ως υπηκόους του. Με τη Θεϊκή σοφία Του ο Θεός έδωσε στον Σατανά την ευκαιρία για 6000 χρόνια να αποδείξει τις κατηγορίες του εναντίον του Θεού, στο τέλος όμως η αγάπη του Θεού θα νικήσει. Αν και δυστυχώς πολλοί θα χαθούν, “ένα μεγάλο πλήθος, το οποίο κανένας δεν

Πώς θα γνωρίσουμε τον λόγο που ο Κύριος δεν μίλησε; Όταν κάποιος προφήτης μιλήσει εξ ονόματος του Κυρίου, και ο λόγος δεν γίνει ούτε συμβεί, αυτός ο λόγος είναι που ο Κύριος δεν μίλησε· τον μίλησε ο προφήτης μέσα από υπερηφάνεια· δεν θα φοβηθείτε απ’ αυτόν” (Δευτερονόμιο 18:20-22).

⁵⁵ Ίσως υπάρχει εγκυρότητα στην άποψη ότι οι απατηλές δραστηριότητες του θηρίου από τη γη (δηλ. του αποστάτη Αμερικανικού Προτεσταντισμού, βλ. ενότητα 13:13,14 *Φωτιά από τον Ουρανό*) αποτελεί τη σύγχρονη ακραία μορφή του κινήματος της Πεντηκοστής. Το εδάφιο 13:13 “Και έκανε μεγάλα σημεία, ώστε έκανε να κατεβαίνει και φωτιά από τον ουρανό στη γη μπροστά στους ανθρώπους. Και πλανούσε αυτούς που κατοικούσαν επάνω στη γη, εξαιτίας των σημείων που του δόθηκαν να κάνει” (που αναφέρεται σε αυτό το θηρίο), φέρνει στο νου την ημέρα της Πεντηκοστής: “Και φάνηκαν σ’ αυτούς γλώσσες σαν φωτιά να διαμοιράζονται, και κάθισε σε κάθε έναν απ’ αυτούς ξεχωριστά. Και πληρώθηκαν όλοι από Άγιο Πνεύμα, και άρχισαν να μιλούν ξένες γλώσσες” (Πράξεις 2:3,4). Η προφητεία του Ιωήλ, την οποία ανέφερε ο Πέτρος εκείνη την ημέρα (Πράξεις 2:16-21) προφανώς τοποθετείται χρονικά στον έσχατο καιρό, κάτι που σημαίνει ότι η Ημέρα της Πεντηκοστής θα επαναληφθεί. Θα ήταν σύμφωνο με τις συνήθειες του Σατανά να προσπαθήσει να αντιγράψει αυτό που ξέρει ότι θα κάνει ο Θεός, για να αποτρέψει πολλούς από το να λάβουν την ευλογία του Θεού.

⁵⁶ Το κλείσιμο της θύρας της χάριτος βρίσκεται στο κεφάλαιο 15 και οι επτά τελευταίες πληγές στο κεφάλαιο 16. Αυτό το κάλεσμα σε μετάνοια βρίσκεται εκτός της σειράς του χρονοδιαγράμματος, επειδή αποτελεί μέρος της επεξήγησης της πτώσης της Βαβυλώνας.

⁵⁷ Αν και ακούγεται απίθανο, η Αγία Γραφή διδάσκει ξεκάθαρα ότι οι λυτρωμένοι θα βασιλεύουν στο σύμπαν μαζί με τον Χριστό. Βλ. Ρωμαίους 8:16,17, Β’ Τιμόθεον 2:11,12.

μπορούσε να απαριθμήσει, από κάθε έθνος και φυλές και λαούς και γλώσσες” θα σταθούν “μπροστά στο θρόνο και μπροστά στο Αρνίο... κρίζοντας με δυνατή φωνή: Η σωτηρία είναι του Θεού μας, που κάθεται επάνω στον θρόνο, και του Αρνίου” (Αποκάλυψη 7:9).

18:6-8 Η ΧΛΙΔΗ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΑΣ

“Αποδώστε της, όπως απέδωσε κι αυτή σε σας, και διπλασιάστε σ’ αυτή διπλάσια, σύμφωνα με τα έργα της’ με το ποτήρι με το οποίο κέρασε, κεράστε την το διπλάσιο. Όσο δόξασε τον εαυτό της και έζησε τρυφηλά, τόσο βασανισμό και πένθος δώστε σ’ αυτή’ επειδή, λέει στην καρδιά της: Κάθομαι βασίλισσα, και δεν είμαι χήρα, και πένθος δεν θα δω”
Αποκάλυψη 18:6,7.

Τα παραπάνω εδάφια και εκείνα που ακολουθούν, αποκαλύπτουν ένα χαρακτηριστικό της Βαβυλώνας που είναι ιδιαίτερα ανάρμοστο - ο πολυτελής και άσωτος τρόπος ζωής της. Οι χώρες που βρίσκονται στο προσκήνιο της Βαβυλώνας των έσχατων ημερών (οι Η.Π.Α. και οι χώρες της Ευρώπης) αποτελούν τις πιο πλούσιες χώρες οποιασδήποτε περιόδου της ιστορίας, με το μεγαλύτερο μέρος του πλούτου να έχει συσσωρευτεί από την εκμετάλλευση των ανίσχυρων του κόσμου που οδηγούνται στην εξαθλίωση. Φθηνά ρούχα, τρόφιμα (όπως μπανάνες και καφές) και ένα σωρό καταναλωτικά αγαθά, είναι διαθέσιμα σε τόσο χαμηλό κόστος επειδή φτωχοί άνθρωποι στις αναπτυσσόμενες χώρες έχουν εκτοπιστεί από τα χωράφια τους για να ανοίξουν δρόμο στις πολυεθνικές εταιρίες ή δουλεύουν στα σκλαβοπάζαρα και στα χωράφια για έναν μισθό που είναι ανεπαρκέστατος, ακόμη και για να αγοράσουν ρούχα να φορέσουν και ένα πιάτο φαγητό στο τέλος της ημέρας. Αυτό είναι ένα μεγάλο μέρος των **“αμαρτιών”** της που **“έφτασαν μέχρι τον ουρανό”**. Ο Ιάκωβος καταδίκασε τέτοιες αμαρτίες λέγοντας: “Να, ο μισθός των εργατών που θέρισαν τα χωράφια σας, τον οποίο στερήθηκαν από σας, κρίζει’ και οι κραυγές αυτών που θέρισαν μπήκαν μέσα στα αυτιά του Κυρίου, του Σαβάωθ. Ζήσατε μέσα σε απολαύσεις επάνω στη γη, και σπαταλήσατε’ θρέψατε τις καρδιές σας σαν σε ημέρα σφαγής” (Ιακώβου 5:4,5).

Μια φανταστική αλλά αποκαλυπτική ιστορία που εκφράζει την καρδιά του Θεού αναφέρεται σε κάποιον που κουβέντιαζε με τον Κύριο’ “Κρίμα υπάρχουν τόσο πολλοί φτωχοί και πεινασμένοι άνθρωποι. Κύριε, γιατί δεν δίνεις τροφή σε όλους τους πεινασμένους ανθρώπους του κόσμου;” Και ο Κύριος αποκρίθηκε: “Γιατί δεν δίνεις ΕΣΥ τροφή στους πεινασμένους ανθρώπους;”⁵⁸ Ο Θεός έχει αφθόνως ευλογήσει τους ανθρώπους στις ‘χριστιανικές’ χώρες, αλλά όπως είδαμε στη συζήτηση σχετικά με τις διαθήκες που ο Θεός έκανε με το λαό Του (ενότητα 11:19 *Η κιβωτός της Διαθήκης* και Παράρτημα 9), σκοπός των ευλογιών Του είναι να ευλογεί ο λαός Του τον κόσμο. Η εγωιστική διαστρέβλωση από τους ανθρώπους του γενναιόδωρου χαρακτήρα αγάπης του Θεού αποτελεί μια από τις κύριες αιτίες που η πλειοψηφία των ανθρώπων έχει απορρίψει τον Χριστιανισμό. Όπως είπε ο Σολομώντας, “Όποιος δίνει στους φτωχούς, δεν θα έρθει σε στέρηση’ Όποιος, όμως, αποστρέφει τα μάτια του, θα έχει πολλές κατάρεις” (Παροιμίες 28:27). Οι άνθρωποι της Βαβυλώνας ζουν στην πολυτέλεια και έχουν στρέψει το βλέμμα τους από τους φτωχούς και οι φτωχοί τους έχουν καταραστεί. Παρόλα αυτά, ο Κύριος συνηγορεί υπέρ τους - “Θα κρίνει τους φτωχούς του λαού’ και θα σώσει τους γιους των πενήτων, και θα συντρίψει αυτόν που καταδυναστεύει” (Ψαλμοί 72:4). **“Γι’ αυτό, σε μια ημέρα θα έρθουν οι πληγές της,**

⁵⁸ Ουσιαστικά, ο Ιησούς είπε το ίδιο στους μαθητές, όταν βρισκόταν στην έρημο με ένα πλήθος’ οι μαθητές είπαν στον Ιησού: “Απόλυσέ τους, για να πάνε στα γύρω χωράφια και τις κωμοπόλεις, και να αγοράσουν για τον εαυτό τους ψωμιά’ επειδή, δεν είχαν τι να φάνε. Κι εκείνος (ο Ιησούς) απαντώντας σ’ αυτούς, είπε: Δώστε τους εσείς να φάνε” Μάρκον 6:36,37. Όταν υπάκουσαν και έφεραν αυτά τα λίγα που είχαν μαζέψει, ο Ιησούς τα πολλαπλασίασε, με αποτέλεσμα να γίνουν περισσότερα από όσα χρειάζονταν.

θάνατος και πένθος και πείνα· και θα κατακαεί με φωτιά, επειδή ο Κύριος, αυτός που την κρίνει, είναι ισχυρός” (Αποκάλυψη 18:8,9).

18:9-20 ΕΝΑΣ ΘΡΗΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

“Και θα την κλάψουν και θα την πενθήσουν οι βασιλιάδες της γης, που πόρνευαν και έζησαν σε ακολασία μαζί της, όταν βλέπουν τον καπνό της πυρπόλησής της, καθώς στέκονται από μακριά, εξαιτίας του φόβου του βασανισμού της, λέγοντας: Αλίμονο, αλίμονο, η μεγάλη πόλη, η Βαβυλώνα, η ισχυρή πόλη, επειδή μέσα σε μια ώρα ήρθε η κρίση σου” Αποκάλυψη 19:9,10. Το ψεύτικο θρησκευτικό σύστημα εξαπάτησε “τους βασιλιάδες της γης”, ώστε να ευημερούν από την αθέμιτη συνεργασία με τη Βαβυλώνα. Ωστόσο, φανερώνουν τον αληθινό χαρακτήρα τους όταν παρόλο που έχει αποκαλυφθεί η πλάνη, πενθούν (“αλίμονο, αλίμονο”) και είναι φανερό ότι δεν έχουν πραγματικά μετανοήσει και ότι η κρίση που θα λάβουν θα είναι δίκαιη. Αν μπορούσαν, θα συνέχιζαν να συμμετέχουν στο διεφθαρμένο σύστημα και αν τους χορηγούνταν η αιώνια ζωή, θα το οικοδομούσαν από την αρχή.

“Και οι έμποροι της γης κλαίνε και πενθούν γι’ αυτή, επειδή κανένας δεν αγοράζει πλέον τιςπραμάτειες τους·πραμάτειες από χρυσάφι και ασήμι, και πολύτιμες πέτρες, και μαργαριτάρια και εκλεκτής ποιότητας λινό, και πορφύρα, και μετάξι, και κόκκινο και κάθε αρωματικό ξύλο, και κάθε σκεύος από φίλντισι, και κάθε σκεύος από πολύτιμο ξύλο, και χαλκό, και σίδηρο, και μάρμαρο· και κανέλα, και θυμιάματα, και μύρο, και λιβάνι, και κρασί, και λάδι, και σιμιγδάλι, και σιτάρι, και κτήνη, και πρόβατα, και άλογα, και άμαξες, και ανδράποδα, και ψυχές ανθρώπων. Και τα οπωρικά της επιθυμίας της ψυχής σου έφυγαν από σένα, και όλα τα παχιά και τα λαμπερά έφυγαν από σένα, και δεν θα τα βρεις πλέον” Αποκάλυψη 18:11-14.

Ο Θεός, στην πλουσιοπάροχη δημιουργία Του, γέμισε τη γη με πολύτιμους πόρους αγαθών, που σκοπό είχαν να είναι μια ευλογία για όλο τον κόσμο. Η εγωιστική όμως επιθυμία των ισχυρών ανθρώπων να συγκεντρώνουν αγαθά μετέτρεψε τις ευλογίες σε κατάρρα. Η πιο θλιβερή μορφή εκμετάλλευσης είναι το εμπόριο των “ανδραπόδων και των ψυχών των ανθρώπων”, που δημιουργήθηκαν κατ’ εικόνα Θεού, σε ένα προϊόν που πωλείται και αγοράζεται. Αυτό δεν αποτελεί μόνο σωματική σκλαβιά, αλλά και πνευματική σκλαβιά που είναι αποτέλεσμα δογμάτων φόβου, απληστίας και λαγνείας που κρατούν εκατομμύρια ανθρώπων αλυσοδεμένους. Όμως η πτώση της Βαβυλώνας ανοίγει τις θύρες της φυλακής, ώστε “να ελευθερώσει εκείνους, όσους εξαιτίας του φόβου του θανάτου ήσαν σε ολόκληρη τη ζωή υποκείμενοι στη δουλεία” (Εβραίους 2:15).

“Οι έμποροι γι’ αυτά, αυτοί που πλούτισαν απ’ αυτή, θα σταθούν από μακριά εξαιτίας του φόβου του βασανισμού της, κλαίγοντας και πενθώντας, και λέγοντας: Αλίμονο, αλίμονο, η μεγάλη πόλη, η ντυμένη με λινό και πορφύρα και κόκκινο, και στολισμένη με χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες και μαργαριτάρια· επειδή, σε μια ώρα ερημώθηκε ένας τόσο μεγάλος πλούτος” Αποκάλυψη 18:15-17.

Η συγκέντρωση πλούτου και η προσωπική ευημερία έχει προβληθεί σε διεθνές επίπεδο και ολόκληρος ο κόσμος έχει δεχτεί την αυταπάτη ότι η ευτυχία συναντάται στα υλικά αγαθά. Ωστόσο, η πτώση της Βαβυλώνας αποκαλύπτει σε όλους ότι αυτή η “ευτυχία” είναι μια αυταπάτη χωρίς ουσιαστικά θεμέλια - “σε μια ώρα ερημώθηκε ένας τόσο μεγάλος πλούτος.”

“Και κάθε πλοίαρχος, και όλο το πλήθος που ήταν επάνω στα πλοία, και ναύτες, και όσοι εμπορεύονται διαμέσου της θάλασσας, στάθηκαν από μακριά, και έκραζαν, βλέποντας τον καπνό της πυρπόλησής της, λέγοντας: Ποια πόλη στάθηκε όμοια με τη μεγάλη πόλη; Και έβαλαν χώμα επάνω στα κεφάλια τους, και έκραζαν κλαίγοντας και πενθώντας, λέγοντας: αλίμονο, αλίμονο, η μεγάλη πόλη, μέσα στην οποία από την αφθονία της πλούτισαν όλοι αυτοί

που είχαν πλοία μέσα στη θάλασσα, επειδή ερημώθηκε μέσα σε μια ώρα” Αποκάλυψη 18:17-19.

Αυτή είναι η στάση του κόσμου, εκείνων που ακόμα δεν καταλαβαίνουν, παρόλα τα φρικτά γεγονότα που έχουν δει στη Μεγάλη Θλίψη. Επομένως δεν είναι παράδοξο που ο Θεός, γνωρίζοντας ότι ποτέ δεν θα μπορούσαν να ζήσουν ευτυχισμένοι στο άγιο περιβάλλον του ουρανού, δεν θα τους χορηγήσει αιώνια ζωή. Πόση αντίθεση υπάρχει στη στάση εκείνων που αγαπάνε το Θεό! **“Να ευφραίνεσαι γι’ αυτήν, ουρανό, και οι άγιοι απόστολοι και οι προφήτες, επειδή ο Θεός έκρινε την κρίση σας εναντίον της” Αποκάλυψη 18:20.** Αυτό δε σημαίνει ότι οι απόστολοι και οι προφήτες είναι εκδικητικοί και αιμοβόροι· απλά γνωρίζουν ότι εφ’ όσον η Βαβυλώνα συνεχίζει να υπάρχει, τα δεινά και ο θάνατος των αδελφών τους θα συνεχιστούν. Στην ενότητα 6:9,10 οι ψυχές των μαρτύρων “κάτω από το θυσιαστήριο... έκραζαν με δυνατή φωνή, λέγοντας: μέχρι πότε, ω Κυρίαρχε άγιε και αληθινέ, δεν κρίνεις και δεν εκδικείσαι το αίμα μας από εκείνους που κατοικούν επάνω στη γη;” Τότε “τους ειπώθηκε να αναπαυθούν ακόμα λίγο καιρό” (εδ.11). Τώρα, η ώρα έφτασε· και είναι ώρα χαράς και δοξολογίας!

18:21-24 ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ

Και ένας ισχυρός άγγελος σήκωσε μια πέτρα σαν μεγάλη μυλόπετρα, και την έριξε στην θάλασσα, λέγοντας: Έτσι με ορμή θα ριχτεί η μεγάλη πόλη Βαβυλώνα, και δεν θα βρεθεί πλέον” Αποκάλυψη 18:21. Ο Χριστός είπε: “Οποιος, όμως, σκανδαλίζει ένα απ’ αυτά τα μικρά που πιστεύουν σε μένα, τον συμφέρει να κρεμάσει στο λαιμό του μια μυλόπετρα, και να καταποντιστεί στο πέλαγος της θάλασσας. Αλίμονο στον κόσμο για τα σκάνδαλα· επειδή, τα σκάνδαλα είναι ανάγκη να έρθουν· όμως, αλίμονο στον άνθρωπο εκείνον, διαμέσου του οποίου έρχεται το σκάνδαλο” (Ματθαίον 18:6,7). Ο Χριστός φαίνεται να λέει ότι είναι προτιμότερο να πεθάνει κάποιος βιαίως (π.χ. να “καταποντιστεί στο πέλαγος της θάλασσας” με μια μυλόπετρα κρεμασμένη στο λαιμό) παρά να βρεθεί ένοχος στην κρίση επειδή οι πράξεις του είχαν προκαλέσει ένα μικρό παιδί να αμαρτήσει.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θεός έχει σχεδιάσει χειρότερα βασανιστήρια για αυτούς τους αμαρτωλούς· η ουσία της κρίσης είναι η πλήρης συνειδητοποίηση των συνεπειών των αμαρτιών μας, της φθοράς και της καταστροφής που προκαλεί στα δημιουργήματα του Θεού. Έτσι θα πραγματοποιηθεί μια πλήρης αποκάλυψη του άγιου χαρακτήρα του Θεού και των υψηλών απαιτήσεων του νόμου Του, ο οποίος καταδικάζει εκείνους που απορρίπτουν την προσφορά της συγχώρησης. Εκείνοι θα “λένε προς τα βουνά και προς τις πέτρες: Πέστε επάνω μας, και κρύψτε μας από το πρόσωπο εκείνου που κάθεται επάνω στον θρόνο, και από την οργή του Αρνίου” (Αποκάλυψη 6:16). Σύμφωνα με τον Χριστό, θα ήταν προτιμότερο να πεθάνουν παρά να διαπράξουν αξιόμιμπτες αμαρτίες, με τις οποίες θα έρθουν και πάλι αντιμέτωποι στην κρίση, όταν “θα κριθούν οι νεκροί από τα γραμμένα μέσα στα βιβλία, σύμφωνα με τα έργα τους” (Αποκάλυψη 20:12).

Έτσι η μυλόπετρα που πέφτει στη θάλασσα μπορεί να είναι ένα σύμβολο του ελέους του Θεού παρά της εκδικητικής τιμωρίας. Στο κάτω κάτω η Βαβυλώνα αποτελείται από ανθρώπους που έχουν εξαπατηθεί από το “θηρίο”, την προσωποποίηση του Σατανά. Αν συνέχιζαν να συμμετέχουν στα σχέδια του θηρίου, ίσως να έφεραν την ευθύνη για τη δολοφονία των αγίων του Θεού, ο Θεός όμως θέλει να το αποσοβήσει αυτό για χάρη τους και για χάρη των αγίων, οι οποίοι έχουν υποφέρει αρκετή θλίψη μέσα στην αμαρτία. Ο Θεός από έλεος απαντά στην έκκλησή τους και επιτρέπει στο θάνατο να τους κρύψει “από το πρόσωπο εκείνου που κάθεται επάνω στον θρόνο” (Αποκάλυψη 6:16).

“Και φωνή από κιθαρωδούς και μουσικούς και από παίχτες αυλού και από σαλπικτές δεν θα ακουστεί πλέον μέσα σε σένα· και κάθε τεχνίτης από κάθε τέχνη δεν θα βρεθεί πλέον μέσα σε σένα· και φωνή μύλου δεν θα ακουστεί πλέον μέσα σε σένα· και φως λυχναριού δεν θα φέγγει πλέον μέσα σε σένα· και φωνή νυμφίου και νύφης δεν θα ακουστεί πλέον μέσα σε

σένα· επειδή, οι έμποροί σου ήσαν οι μεγιστάνες της γης, επειδή με τη γοητεία σου πλανήθηκαν όλα τα έθνη. Και μέσα σ' αυτή βρέθηκε αίμα προφητών και αγίων, και όλων των σφαγμένων επάνω στη γη” Αποκάλυψη 18:22-24.

Ο ισχυρός άγγελος τονίζει ότι η καταστροφή της Βαβυλώνας θα είναι ολοκληρωτική και μόνιμη. Κάποιες φορές, όταν ανατρέπεται ένα τυραννικό και βάνουσο καθεστώς ο λαός φοβάται να χαρεί, επειδή υπάρχει ο φόβος ότι οι δυνάστες, με κάποιο τρόπο, θα ανακτήσουν την εξουσία και τη δύναμή τους και θα επιστρέψουν για να τους βασανίσουν. Ο Θεός όμως ξεκαθαρίζει ότι δεν θα υπάρξει ποτέ ξανά μια Βαβυλώνα. Δείχνει επίσης ότι η Βαβυλώνα έχει ένα εκτενέστερο πλαίσιο εφαρμογής από μια συγκεκριμένη εκκλησία κάποια συγκεκριμένη περίοδο της ιστορίας - η Βαβυλώνα είναι υπεύθυνη για **“το αίμα... όλων των σφαγμένων επάνω στη γη”**. Με την ευρύτερη έννοια, η Βαβυλώνα συμβολίζει την πλήρη κυριαρχία της αμαρτίας που ρημάζει αυτόν τον πλανήτη επί 6.000 χρόνια και αυτή η κυριαρχία φτάνει στο τέλος της μια για πάντα. “Πώς η Βαβυλώνα έγινε σε θάμβος ανάμεσα στα έθνη! Έστησα παγίδα για σένα, μάλιστα και πιάστηκες, Βαβυλώνα,... επειδή, αντιστάθηκες στον Κύριο... Οι γιοι Ισραήλ και οι γιοι Ιούδα καταδυναστεύτηκαν μαζί· και όλοι εκείνοι που τους αιχμαλώτισαν, τους κατακράτησαν· αρνήθηκαν να τους αφήσουν ελεύθερους. Όμως, ο Λυτρωτής τους είναι ισχυρός· ο Κύριος των δυνάμεων είναι το όνομά του· θα δικάσει τη δίκη τους οπωσδήποτε... Μάχαιρα ενάντια στους Χαλδαίους, λέει ο Κύριος, και ενάντια στους κατοίκους της Βαβυλώνας... και δεν θα κατοικηθεί πλέον στον αιώνα” (Ιερεμίας 50:22-24,33-35,39).